

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2000/C 247/01	Domstolens dom af 23. maj 2000 i sag C-209/98, Entreprenørforeningens Affalds/Miljøsektion (FFAD) mod Københavns Kommune (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret) (EF-traktatens artikel 90 (nu artikel 86 EF), sammenholdt med EF-traktatens artikel 34 (efter ændring nu artikel 29 EF) og EF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82 EF) — direktiv 75/442/EØF — forordning (EØF) nr. 259/93 — særlig eller eksklusiv ret til at indsamle bygge- og anlægsaffald — miljøbeskyttelse)	1
2000/C 247/02	Domstolens dom af 23. maj 2000 i sag C-58/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Privatisering af offentlige virksomheder — tildeling af særlige beføjelser«)	2
2000/C 247/03	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 25. maj 2000 i sag C-82/98 P, Max Kögler mod De Europæiske Fællesskabers Domstol og Rådet for Den Europæiske Union (»Appel — søgsmål anlagt af tjenestemand — justeringskoefficient for pension«)	2
2000/C 247/04	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. maj 2000 i sag C-307/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (Traktatbrud — direktiv 76/160/EØF — kvaliteten af badevand)	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 247/05	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 25. maj 2000 i sag C-359/98 P, Ca' Pasta Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Appel — forordning (EØF) nr. 4028/86 — finansiel fællesskabsstøtte — fremgangsmåde med henblik på bortfald af støtten — suspension af udbetalingen af den oprindeligt ydede støtte — anfægtelig retsakt)	3
2000/C 247/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. maj 2000 i sag C-424/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — opholdsret — direktiv 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF — betingelser om økonomiske midler«)	4
2000/C 247/07	Domstolens dom af 6. juni 2000 i sag C-35/98, Staatssecretaris van Financiën mod B.G.M. Verkooijen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nederlandenes Høje Raad) (»Frie kapitalbevægelser — direkte beskatning af aktieudbytte — fritagelse — begrænsning til aktieudbytte fra selskaber med hjemsted på det nationale område«) ...	5
2000/C 247/08	Domstolens dom af 6. juni 2000 i sag C-281/98, Roman Angonese mod Cassa di Risparmio di Bolzano SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura di Bolzano) (»Fri bevægelighed for personer — adgang til beskæftigelse — attest for tosprogethed udstedt af en lokal forvaltning — EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) — forordning (EØF) nr. 1612/68«)	5
2000/C 247/09	Sag C-204/00 P: Appel iværksat den 24. maj 2000 af Aalborg Portland A/S til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	6
2000/C 247/10	Sag C-205/00 P: Appel iværksat den 24. maj 2000 af Irish Cement Ltd til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-35/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	7
2000/C 247/11	Sag C-211/00 P: Appel iværksat den 26. maj 2000 af Ciments français SA til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-39/95, Ciments français SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 247/12	Sag C-213/00 P: Appel iværksat den 30. maj 2000 af Italcementi SpA, Bergamo (Italien), til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95 og T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	8
2000/C 247/13	Sag C-217/00 P: Appel iværksat den 31. maj 2000 af Buzzi Unicem SpA (tidligere Unicem SpA), Torino (Italien), til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95 og T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	10
2000/C 247/14	Sag C-219/00 P: Appel iværksat den 31. maj 2000 af Cementir — Cementerie del Tirreno SpA, Rom (Italien), til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95 og T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	12
2000/C 247/15	Sag C-169/00: Sag anlagt den 8. maj 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland	13
2000/C 247/16	Sag C-170/00: Sag anlagt den 9. maj 2000 af Republikken Finland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	13
2000/C 247/17	Sag C-185/00: Sag anlagt den 17. maj 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland	14
2000/C 247/18	Sag C-188/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. marts 2000 af Verwaltungsgericht Karlsruhe i sagen Bülen Kurz, født Yüce, mod Land Baden-Württemberg	15
2000/C 247/19	Sag C-224/00: Sag anlagt den 31. maj 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	15
2000/C 247/20	Sag C-229/00: Sag anlagt den 8. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland	16
2000/C 247/21	Sag C-231/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 6. april, den 17. og 26. maj 2000 af Tribunale amministrativo regionale per il Lazio i sagen Cooperativa Lattepiù a.r.l. mod Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo A.I.M.A.	17

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 247/22	Sag C-232/00: Sag anlagt den 9. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	17
2000/C 247/23	Sag C-234/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. maj 2000 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office), i sagen The Queen mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, <i>ex parte</i> : F. Machin & Sons Ltd	18
2000/C 247/24	Sag C-239/00 P: Appel iværksat den 13. juni 2000 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt den 6. april 2000 af De Europæiske Fællesskabers ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-188/98, Aldo Kuijer mod Rådet for Den Europæiske Union	18
2000/C 247/25	Sag C-240/00: Sag anlagt den 15. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland	19
2000/C 247/26	Sag C-241/00 P: Appel iværksat den 15. juni 2000 af Kish Glass Company Ltd til prøvelse af dom afsagt den 30. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-65/96, Kish Glass Company Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Pilkington United Kingdom Ltd	19
2000/C 247/27	Sag C-242/00: Sag anlagt den 16. juni 2000 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	20
2000/C 247/28	Sag C-243/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. maj 2000 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court), i sagen The Queen mod Secretary of State for Trade and Industry, <i>ex parte</i> : Trades Union Congress	21
2000/C 247/29	Sag C-244/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. maj 2000 af Bundesgerichtshof i sagen van Doren + Q. GmbH mod lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH og Michael Orth	21
2000/C 247/30	Sag C-245/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 9. juni 2000 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten SENA mod Stichting Nederlandse Omroep Stichting (NOS)	22
2000/C 247/31	Sag C-249/00: Sag anlagt den 22. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	22
2000/C 247/32	Sag C-252/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 10. juni 2000 af Conseil mixte d'appel d'expression française de l'Ordre des médecins vétérinaires i en disciplinærsag mod dr. Jean-Michel Vandeweerd	23
2000/C 247/33	Sag C-253/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. juni 2000 af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) i sagen 1) Antonio Muñoz y Cia SA og 2) Superior Fruiticola SA mod 1) Frumar Ltd og 2) Redbridge Produce Marketing Ltd	23
2000/C 247/34	Sag C-255/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. juni 2000 af Tribunale di Trento — midlertidigt oprettet afdeling — i sagen Grundig Italiana SpA mod Ministero delle Finanze	23

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 247/35	Sag C-257/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. april 2000 af Immigration Appeal Tribunal i sagen Nani Givane m.fl. mod Secretary of State for the Home Department	24
2000/C 247/36	Sag C-258/00: Sag anlagt den 28. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	24
2000/C 247/37	Sag C-259/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. april 2000 af Finanzgericht München i sagen Biochem Zusatzstoffe Handels- u. Produktions GmbH mod Oberfinanzdirektion Nürnberg, Außenstelle München	25
2000/C 247/38	Sag C-264/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 20. juni 2000 af Amtsgericht Müllheim/Baden i sagen Gründerzentrum-Betriebs-GmbH mod Land Baden-Württemberg	25
2000/C 247/39	Sag C-265/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 26. juni 2000 af Benelux-Domstolen i sagen Campina Melkunie BV mod Benelux-Merkenbureau	25
2000/C 247/40	Sag C-266/00: Sag anlagt den 30. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	26
2000/C 247/41	Sag C-270/00: Sag anlagt den 3. juli 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	27
2000/C 247/42	Sag C-282/00: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse af 11. juli 2000 fra Tribunal Judicial da Comarca de Ponta Delgada, 4. Afdeling, i en sag vedrørende foreløbige forholdsregler mellem RAR — Refinarias de Açúcar Reunidas, SA og SINAGA — Sociedade de Indústrias Açoreanas, SA	27
2000/C 247/43	Slettelse af sag C-405/99	28
2000/C 247/44	Slettelse af sag C-426/99	28
2000/C 247/45	Slettelse af sag C-355/99	28
2000/C 247/46	Slettelse af sag C-412/99	28
2000/C 247/47	Slettelse af sag C-417/98 P	28
2000/C 247/48	Slettelse af sag C-156/99	28
2000/C 247/49	Slettelse af sag C-168/99	28
2000/C 247/50	Slettelse af sag C-229/99	28
RETTEN I FØRSTE INSTANS		
2000/C 247/51	Sag T-142/00: Sag anlagt den 25. maj 2000 af Michel Van Huffel mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2000/C 247/52	Sag T-147/00: Sag anlagt den 31. maj 2000 af Les Laboratoires Servier mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 247/53	Sag T-150/00: Sag anlagt den 6. juni 2000 af Groupement Européen des Producteurs de Verre Plat mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2000/C 247/54	Sag T-151/00: Sag anlagt den 7. juni 2000 af Laboratoire du Bain mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2000/C 247/55	Sag T-153/00: Sag anlagt den 6. juni 2000 af sociedad Spain Pharma, SA, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2000/C 247/56	Sag T-157/00: Sag anlagt den 8. juni 2000 af Nicole Robert mod Europa-Parlamentet	31
2000/C 247/57	Sag T-158/00: Sag anlagt den 13. juni 2000 af Arbeitsgemeinschaft der öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland (ARD) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2000/C 247/58	Sag T-161/00: Sag anlagt den 14. juni 2000 af Vassilios Tsarnavas mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
2000/C 247/59	Sag T-163/00: Sag anlagt den 16. juni 2000 af Rosemarie Carotti mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber	33
2000/C 247/60	Sag T-164/00: Sag anlagt den 16. juni 2000 af Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
2000/C 247/61	Sag T-165/00: Sag anlagt den 19. juni 2000 af Consorzio Industrie Fiammiferi (CIF) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
2000/C 247/62	Sag T-166/00: Sag anlagt den 19. juni 2000 af Peter Hirschfeldt mod Det Europæiske Miljøagentur	35
2000/C 247/63	Sag T-167/00: Sag anlagt den 19. juni 2000 af »D« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	35
2000/C 247/64	Sag T-171/00: Sag anlagt den 23. juni 2000 af Peter Spruyt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	36

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 23. maj 2000

i sag C-209/98, Entreprenørforeningens Affalds/Miljøsektion (FFAD) mod Københavns Kommune (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret)⁽¹⁾

(EF-traktatens artikel 90 (nu artikel 86 EF), sammenholdt med EF-traktatens artikel 34 (efter ændring nu artikel 29 EF) og EF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82 EF) — direktiv 75/442/EØF — forordning (EØF) nr. 259/93 — særlig eller eksklusiv ret til at indsamle bygge- og anlægsaffald — miljøbeskyttelse)

(2000/C 247/01)

(Processprog: dansk)

I sag C-209/98, angående en anmodning, som Østre Landsret (Danmark) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Entreprenørforeningens Affalds/Miljøsektion (FFAD), som mandatar for Sydhavnens Sten & Grus ApS mod Københavns Kommune, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 90 (nu artikel 86 EF), sammenholdt med EF-traktatens artikel 34 (efter ændring nu artikel 29 EF) og EF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82 EF), af EF-traktatens artikel 36 og artikel 130 R, stk. 2 (efter ændring nu artikel 30 EF og artikel 174, stk. 2, EF), af artikel 7, stk. 3, og artikel 10 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 47), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), samt af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald

inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (EFT L 30, s. 1), særlig artikel 2, litra j), og artikel 13, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida, D.A.O. Edward og L. Sevón samt dommerne P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, P. Jann, H. Ragnemalm (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 23. maj 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) EF-traktatens artikel 34 (efter ændring nu artikel 29 EF) er til hinder for en ordning for indsamling og modtagelse af ikke-miljøfarligt byggeaffald til nyttiggørelse, hvorefter der er givet et begrænset antal virksomheder tilladelse til at behandle sådant affald fra en kommune, hvis ordningen retligt eller faktisk udgør en hindring for eksport, idet den ikke gør det muligt for affaldsproducenterne at eksportere affaldet, bl.a. gennem mellemhandlere. En sådan hindring kan ikke være berettiget på grundlag af EF-traktatens artikel 36 (efter ændring nu artikel 30 EF) eller ud fra miljøbeskyttelseshensyn, bl.a. i medfør af det i EF-traktatens artikel 130 R, stk. 2 (efter ændring nu artikel 174, stk. 2, EF), nævnte princip om indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden, hvis intet tyder på, at der består en fare for menneskers og dyrs liv og sundhed, for beskyttelsen af planter eller for miljøet.
- 2) EF-traktatens artikel 90 (nu artikel 86 EF), sammenholdt med EF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82 EF), er ikke til hinder for etablering af en kommunal ordning som den i hovedsagen omhandlede, der med henblik på at løse et miljøproblem som følge af manglende kapacitet til behandling af ikke-miljøfarligt byggeaffald til nyttiggørelse giver et begrænset antal særligt udvalgte virksomheder ret til at behandle sådant affald fra det pågældende område, således at der kan sikres en tilstrækkelig stor tilgang af sådant affald til disse virksomheder, mens andre virksomheder udelukkes fra at behandle det pågældende affald, selv om de er miljøgodkendte.

- 3) Hverken Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, eller Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab pålægger medlemsstaterne at indgå aftaler om modtagelse og nyttiggørelse af ikke-miljøfarligt byggeaffald med alle virksomheder, der har modtaget en tilladelse som omhandlet i det nævnte direktivs artikel 10.
- 4) Artikel 7, stk. 3, i direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156, skal fortolkes således, at bestemmelsen tillader, at en medlemsstat træffer foranstaltninger vedrørende transport af affald og som led heri forbyder transport af ikke-miljøfarligt byggeaffald til nyttiggørelse, hvis transporten ikke er i overensstemmelse med landets plan for affaldshåndtering, forudsat at denne plan er forenelig med reglerne i traktaten og i det nævnte direktiv.
- 5) Artikel 7, stk. 3, i direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke tillægger borgerne eller virksomhederne rettigheder, som de kan gøre gældende for de nationale domstole med henblik på at modsætte sig en foranstaltning, der skal hindre transport af affald, som ikke er i overensstemmelse med en plan for håndtering af affald, med den begrundelse, at Kommissionen ikke er blevet underrettet om den pågældende foranstaltning.

(¹) EFT C 234 af 25.7.1998.

udgave af lovdekret nr. 332 af 31. maj 1994 (GURI nr. 126 af 1.6.1994), som med visse ændringer er konverteret til lov nr. 474 af 30. juli 1994, som indeholder bestemmelser om fremskyndelse af procedurerne for salg af kapitalandele, som staten og offentlige organer ejer i aktieselskaber (GURI nr. 177 af 30.7.1994), samt dekreterne om »særlige beføjelser« i forbindelse med privatiseringerne af ENI SpA og Telecom Italia SpA, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene D.A.O. Edward, L. Sevón og R. Schintgen samt dommerne P.J.G. Kapteyn (refererende dommer), A. La Pergola, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm og M. Wathelet; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 23. maj 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 52, 59 (efter ændring nu artikel 43 EF og 45 EF) og 73 B (nu artikel 56 EF), idet den har vedtaget artikel 1, stk. 5, og artikel 2 i den konsoliderede udgave af lovdekret nr. 332 af 31. maj 1994, som med visse ændringer er konverteret til lov nr. 474 af 30. juli 1994, som indeholder bestemmelser om fremskyndelse af procedurerne for salg af kapitalandele, som staten og offentlige organer ejer i aktieselskaber, samt dekreterne om »særlige beføjelser« i forbindelse med privatiseringerne af ENI SpA og Telecom Italia SpA.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 121 af 1.5.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 23. maj 2000

i sag C-58/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Privatisering af offentlige virksomheder — tildeling af særlige beføjelser«)

(2000/C 247/02)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-58/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: A. Aresu og M. Patakia) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: professor U. Leanza, bistået af I.M. Braguglia), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 52, 59 (efter ændring nu artikel 43 EF og 49 EF) og 73 B (nu artikel 56 EF), idet den har vedtaget artikel 1, stk. 5, og artikel 2 i den konsoliderede

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 25. maj 2000

i sag C-82/98 P, Max Kögler mod De Europæiske Fællesskabers Domstol og Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(»Appel — søgsmål anlagt af tjenestemand — justeringskoeficient for pension«)

(2000/C 247/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-82/98 P, Max Kögler, forhenværende tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, med bopæl i Konz (Tyskland), ved advokat T. Baltes, Trier, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat R. Weber, 3, rue de la Loge, angående appel af kendelse afsagt den 20. januar 1998 af De Europæiske

Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-160/96, Kögler mod Domstolen (Sml. Pers. I-A, s. 15, og II, s. 35), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse; de andre parter i appelsagen: De Europæiske Fællesskabers Domstol (befuldmægtiget: Timothy Millett) og Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: M. Bauer og D. Cange Fano), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne A. La Pergola og H. Ragnemalm (refererende dommer); generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein og derpå justitssekretær R. Grass, den 25. maj 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Max Kögler betaler appelsagens omkostninger.
- 3) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 209 af 4.7.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 25. maj 2000

i sag C-307/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien⁽¹⁾

(Traktatbrud — direktiv 76/160/EØF — kvaliteten af badevand)

(2000/C 247/04)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-307/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: F. De Sousa Fialho og O. Couvert-Castéra) mod Kongeriget Belgien (befuldmægtigede: først J. Devadder, derefter Y. Houyet), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Belgien ikke har overholdt de forpligtelser, der påhviler det i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand (EFT 1976 L 31, s. 1) og EF-traktatens artikel 189, stk. 3 (nu artikel 249, stk. 3, EF), idet det ikke inden ti år efter meddelelsen af direktivet har truffet de nødvendige foranstaltninger for at bringe badevandskvaliteten i overensstemmelse med de grænseværdier, der er fastsat i medfør af

direktivets artikel 3, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida (refererende dommer), C. Gulmann, J.-P. Puissochet og M. Wathelet; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 25. maj 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Belgien har ikke overholdt de forpligtelser, der påhviler det i medfør af artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand, idet det
 - uden fyldestgørende begrundelse har undtaget en række badeområder i indre vandområder fra direktivets anvendelsesområde, og
 - ikke inden ti år efter meddelelsen af direktivet har truffet de nødvendige foranstaltninger for at bringe badevandskvaliteten i overensstemmelse med de grænseværdier, der er fastsat i medfør af direktivets artikel 3, og ikke har nået de resultater, der kræves efter direktivet.

2) I øvrigt frifindes Kongeriget Belgien

3) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 299 af 26.9.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 25. maj 2000

i sag C-359/98 P, Ca' Pasta Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(Appel — forordning (EØF) nr. 4028/86 — finansiel fællesskabsstøtte — fremgangsmåde med henblik på bortfald af støtten — suspension af udbetalingen af den oprindeligt ydede støtte — anfægtelig retsakt)

(2000/C 247/05)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-359/98 P, Ca' Pasta Srl, Padova (Italien), ved advokaterne P. Piva, Venedig, og G. Arendt, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 7, Val Sainte-Croix, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(befuldægtiget: H. van Vliet, bistået af advokat A. Dal Ferro), angående appel af kendelse afsagt den 16. juli 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-274/97, Ca' Pasta mod Kommissionen (Sml. II, s. 2925), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af kendelsen, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne G. Hirsch og V. Skouris (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 25. maj 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den af Retten i Første Instans den 16. juli 1998 afsagte kendelse (sag T-274/97, Ca' Pasta mod Kommissionen) ophæves.
- 2) Den stiltiende beslutning om suspension af fællesskabsstøtten, der er indeholdt i Kommissionens skrivelse af 4. august 1997 til Ca' Pasta Srl, annulleres.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagsomkostningerne, herunder omkostningerne i forbindelse med sagens behandling for Retten i Første Instans.

(¹) EFT C 378 af 5.12.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 25. maj 2000

i sag C-424/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — opholdsret — direktiv 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF — betingelser om økonomiske midler«)

(2000/C 247/06)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-424/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldægtigede: først A. Aresu, derefter K. Oldfelt Hjer-tonsson), mod Den Italienske Republik (befuldægtiget: professor U. Leanza bistået af D. del Gaizo), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik ikke har overholdt sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv

90/364/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret (EFT L 180, s. 26), Rådets direktiv 90/365/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet (EFT L 180, s. 28), og Rådets direktiv 93/96/EØF af 29. oktober 1993 om opholdsret for studerende (EFT L 317, s. 59),

- idet den har gjort det til en betingelse, at familiemedlemmer til personer, der er omfattet af direktiv 90/364, skal råde over midler, der ligger en tredjedel over det minimumsbeløb, som familiemedlemmerne til personer, der er omfattet af direktiv 90/365, skal råde over,
- idet den sætter grænser for, hvilke beviser der kan fremlægges, og idet den navnlig har fastsat, at bestemte dokumenter skal udstedes eller påtegnes af en myndighed i en anden medlemsstat,
- idet den kræver, at studerende, der er statsborgere i andre medlemsstater, og som anmoder om opholdsret i Italien i henhold til direktiv 93/96 for sig selv og deres familiemedlemmer, skal forsikre de italienske myndigheder om, at de råder over midler, der udgør et bestemt beløb, og idet den — med hensyn til den måde, hvorpå dette skal ske — ikke klart giver den studerende valget mellem en erklæring eller anden tilsvarende måde, samt idet den ikke tillader den studerende at anvende en erklæring, når den pågældende ledsages af familiemedlemmer,

har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward (refererende dommer), og dommerne L. Sevón, P.J.G. Kapteyn, P. Jann og H. Ragnemalm; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 25. maj 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har ikke overholdt sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 90/364/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret, Rådets direktiv 90/365/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet, og Rådets direktiv 93/96/EØF af 29. oktober 1993 om opholdsret for studerende,
 - idet den sætter grænser for, hvilke beviser der kan fremlægges, og idet den navnlig har fastsat, at bestemte dokumenter skal udstedes eller påtegnes af en myndighed i en anden medlemsstat,
 - idet den kræver, at studerende, der er statsborgere i andre medlemsstater, og som anmoder om opholdsret i Italien for sig selv og deres familiemedlemmer i henhold til direktiv 93/96, for det første skal forsikre de italienske myndigheder om, at de råder over midler, der udgør et bestemt beløb, og idet den for det andet — med hensyn til den måde, hvorpå dette skal ske — ikke klart giver den studerende valget mellem en erklæring eller anden tilsvarende måde, og endelig pågældende ledsages af sine familiemedlemmer.

- 2) I øvrigt frifindes Den Italienske Republik.
- 3) Den Italienske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer hver sine omkostninger.

(¹) EFT C 48 af 20.2.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 6. juni 2000

i sag C-35/98, Staatssecretaris van Financiën mod B.G.M. Verkooijen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nederlandenes Hoge Raad) (¹)

(»Frie kapitalbevægelser — direkte beskatning af aktieudbytte — fritagelse — begrænsning til aktieudbytte fra selskaber med hjemsted på det nationale område«)

(2000/C 247/07)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-35/98, angående en anmodning, som Nederlandenes Hoge Raad i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Staatssecretaris van Financiën mod B.G.M. Verkooijen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 88/361/EØF af 24. juni 1988 om gennemførelse af traktatens artikel 67 (EFT L 178, s. 5) samt af EF-traktatens artikel 6 og 52 (efter ændring nu artikel 12 EF og 43 EF), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida, L. Sevón og R. Schintgen samt dommerne P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet (refererende dommer) og F. Macken; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 6. juni 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 88/361/EØF af 24. juni 1988 om gennemførelse af traktatens artikel 67 er til hinder for en medlemsstats lovbestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter indrømmelse af fritagelse for den indkomstskat, som er pålagt udbytte, der udbetales til fysiske personer, som er aktionærer, er betinget af, at nævnte udbytte udbetales af selskaber med hjemsted i den pågældende medlemsstat.

Det er herved uden betydning, at den skatteyder, der gør krav på en skattefritagelse, er en almindelig aktionær eller en arbejdstager, der som led i en opsparingsordning for arbejdstagere ejer de aktier, der har givet anledning til modtagelse af udbytte.

(¹) EFT C 137 af 2.5.1998.

DOMSTOLENS DOM

af 6. juni 2000

i sag C-281/98, Roman Angonese mod Cassa di Risparmio di Bolzano SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura di Bolzano) (¹)

(»Fri bevægelighed for personer — adgang til beskæftigelse — attest for tosprogethed udstedt af en lokal forvaltning — EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) — forordning (EØF) nr. 1612/68«)

(2000/C 247/08)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-281/98, angående en anmodning, som Pretura di Bolzano (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Roman Angonese mod Cassa di Risparmio di Bolzano SpA, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) samt artikel 3, stk. 1, og artikel 7, stk. 1 og 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene D.A.O. Edward, L. Sevón og R. Schintgen samt dommerne P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: N. Fennelly; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 6. juni 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) er til hinder for, at en arbejdsgiver over for ansøgerne til en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse stiller krav om, at de beviser deres sprogkundskaber alene gennem fremlæggelse af ét enkelt eksamensbevis, der kun udstedes i én bestemt provins i en medlemsstat.

(¹) EFT C 278 af 5.9.1998.

Appel iværksat den 24. maj 2000 af Aalborg Portland A/S til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95⁽¹⁾, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-204/00 P)

(2000/C 247/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. maj 2000 iværksat appel af Aalborg Portland A/S ved advokaterne Karen Dyekjær-Hansen og Katja Høegh, København, til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-25/95 m.fl., Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- (Principalt) Dommen annulleres i forhold til Aalborg Portland A/S, for så vidt som den opretholder Beslutningen⁽²⁾ i forhold til Aalborg Portland A/S;
- (Subsidiært) Dommen annulleres delvist i forhold til Aalborg Portland A/S, for så vidt som den opretholder Beslutningen i forhold til Aalborg Portland A/S;
- (Mere subsidiært) Sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten i Første Instans;
- Bøden annulleres principalt i sin helhed, subsidiært delvist;
- Kommissionen tilpligtes at betale Aalborg Portland A/S's omkostninger ved behandling af sagen ved begge Fællesskabets domstole.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten har krænket væsentlige processuelle krav, som skal iagttages ved bødepålæg i henhold til forordning nr. 17/62⁽³⁾

- (i) ved ikke at annullere Beslutningen som følge af, at Kommissionen har krænket appellants ret til kontradiktion ved ikke under den administrative procedure, at give appellanten adgang til en række muligt disculperende dokumenter;

(ii) ved ikke at annullere Beslutningen som følge af, at Kommissionen har krænket appellants ret til kontradiktion ved at ændre den faktiske analyse og dermed den juridiske bedømmelse i Beslutningen i forhold til, hvad der fremgik af meddelelsen af klagepunkter;

(iii) ved ikke at annullere Beslutningen som følge af, at Kommissionen har krænket traktatens art. 253, ved ikke at begrunde valget af ansvarssubjekt samt spørgsmålet om forældelse behørigt, samt

(iv) ved ikke selv at tage stilling til og nærmere begrunde sin manglende hensyntagen til appellants anbringender i stævningen vedrørende Kommissionens mangelfulde begrundelse i relation til appellants indsigelser i svar på meddelelse af klagepunkter om forældelse.

Retten har krænket art. 81 i EF-traktaten og Rådets forordning nr. 17/62, art. 3 og art. 15, idet dommen indeholder en urigtig retsanvendelse

(i) for så vidt som appellanten Aalborg Portland A/S i overensstemmelse med Beslutningen anses for ansvarlig for handlinger og adfærd udvist af en anden juridisk enhed;

(ii) idet Rettens udmåling af bøden krænker de ved bødepålæg gældende fundamentale krav om iagttagelse af et lighedsprincip og et proportionalitetsprincip, jf. tillige forordning 17/62, art. 15, stk. 2, hvorefter bøder skal stå i forhold til graden af skyld og betydningen af overtrædelsen. Bøden skal derfor annulleres i sin helhed, subsidiært delvist, og

(iii) for så vidt som Retten opretholder Beslutningens art. 2, stk. 2, litra b, art. 4, stk. 1, og art. 4, stk. 3, litra a.

Bødepålægget er i strid med Rådets forordning 2988/74/EØF⁽⁴⁾ om forældelse, idet

- (i) Retten uberettiget antager, at aftalen varer til den 31. december 1988 i kraft af en retligt urigtig kvalifikation af årlig udveksling af konkurrenceneutrale prisoplysninger som en gennemførelsesforanstaltning til den i Beslutningens art. 1 omhandlede aftale, jf. Beslutningens art. 2, stk. 2, litra b, og

- (ii) Retten uberettiget finder Aalborg Portland A/S ansvarlig for de i Beslutningens art. 4, stk. 1 (oprettelse af ETF), og art. 4, stk. 3, litra a (den samordnede praksis, der gik ud på, at græske producenter og navnlig Titan skulle fratages Calcestruzzi som kunde) nævnte overtrædelser, subsidiært for så vidt som ansvaret herfor udstrækkes udover den 9. september 1986.

(1) EFT C 101 af 22.04.95, s. 10–20, C 119 af 13.05.95, s. 13–26, C 137 af 03.06.95, s. 23–28, 33 og 34, C 208 af 12.08.95, s. 26 og 27.

(2) Kommissionens beslutning 94/815 af 30. november 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (sag IV/33.126 og 33.322 Cement) (EFT L 343 af 30.12.94, s. 1).

(3) Første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler 85 og 86, EFT Specialudgave 1959-1962, s. 81.

(4) af 26. november 1974 om foreldelse af adgangen til at pålægge økonomiske sanktioner inden for Det Europæiske Fællesskabs transport- og konkurrenceret og af adgangen til tvangsfuldbyrdelse af disse sanktioner.

Appel iværksat den 24. maj 2000 af Irish Cement Ltd til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-35/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95⁽¹⁾, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-205/00 P)

(2000/C 247/10)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. maj 2000 iværksat appel af Irish Cement Ltd, Dublin, ved Paul Sreenan, SC, og solicitor John Glackin, Gerrard, Scallan & O'Brien, Dublin, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Kramer Associés & Clifford Chance, 6, rue Heinrich Heine, til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-25/95 m.fl., Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- a) Den af Retten i Første Instans afsagte dom ophæves eller annulleres, i det omfang den opretholder Kommissionens beslutning⁽²⁾ for så vidt angår Irish Cement Ltd.
- b) Den af Retten i Første Instans afsagte dom ophæves eller annulleres delvis, i det omfang den opretholder Kommissionens beslutning for så vidt angår Irish Cement Ltd.
- c) Subsidiært:
 - i) Kommissionens beslutning erklæres ugyldig.
 - ii) Den bøde, der er pålagt appellanten, ophæves eller nedsættes.
 - iii) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Forud for den mundtlige forhandling pålagde Retten i Første Instans Kommissionen at træffe to foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse bestående i, at appellanterne fik adgang til dokumenter, som de ikke havde haft adgang til under den administrative procedure. Kommissionen traf endelig disse foranstaltninger.

Appellanten gør følgende gældende:

- a) Retten har ikke kompetence til med tilbagevirkende kraft at afhjælpe fejlene ved Kommissionens fremgangsmåde og havde endvidere ikke beføjelse til at konkludere, at resultatet af den administrative procedure ikke kunne have været anderledes, selv om der havde været givet adgang til sagens akter i rette tid.
- b) Retten har begået en rettergangsfejl, idet den efter at have anmodet om bemærkninger til, hvorledes de dokumenter, der blev givet adgang til, kunne have påvirket appellants retsstilling, tog stilling til disse bemærkninger.
- c) Retten har foretaget et åbenbart urigtigt skøn, idet den har fastslået, at appellants adgang til de forberedende sagsakter var den samme, som de skulle have haft under den administrative procedure. På grundlag af dette åbenbart urigtige skøn var den vurdering, Retten anlagde ved bedømmelsen af virkningen af tilsidesættelsen af retten til kontradiktion, grundlæggende forkert.

d) Den af Retten afsagte dom er også behæftet med fejl, idet den er utilstrækkeligt begrundet og ikke tager stilling til de af appellanten fremsatte argumenter.

- (1) EFT C 101 af 22.04.95, s. 10–20, C 119 af 13.05.95, s. 13–26, C 137 af 03.06.95, s. 23–28, 33 og 34, C 208 af 12.08.95, s. 26 og 27.
- (2) Kommissionens beslutning 94/815 af 30. november 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (sag IV/33.126 og 33.322 Cement) (EFT L 343 af 30.12.1994, s. 1).

Appel iværksat den 26. maj 2000 af Ciments français SA til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-39/95, Ciments français SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-211/00 P)

(2000/C 247/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. maj 2000 iværksat appel af Ciments français SA ved advokat Antoine Winckler og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger & Hoss, 15, Côte d'Eich, til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-39/95, Ciments français SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Rettens dom af 15. marts 2000 i sag T-39/95, Ciments français SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, annulleres delvis i medfør af EF-traktatens artikel 225 og artikel 54 i EF-statutten for Domstolen.
- Ciments français gives medhold i de følgende påstande, som var nedlagt i første instans:
 - i) Kommissionens beslutning af 30. november 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (sag IV/33.126 og 33.322 — Cement) annulleres i medfør af EF-traktatens artikel 230.
 - ii) Subsidiært nedsættes den bøde, der er pålagt Ciments français, i medfør af EF-traktatens artikel 229 og artikel 17 i forordning nr. 17/62.

iii) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Urigtig retsanvendelse, for så vidt som det i dommen er fastslået, at høringen af Det Rådgivende Udvalg angående aftalerne og misbrug af dominerende stilling ikke var behæftet med fejl; det kræves ifølge Domstolens praksis, at Det Rådgivende Udvalg skal høres i det mindste mundtligt angående det påtænkte bødebeløb.
- Åbenbart urigtig vurdering, for så vidt som det i dommen er antaget, at Compagnie des ciments belges var kontrolleret af Ciments français, da overtrædelsen fandt sted, og er fastslået, at datterselskabets omsætning ikke skulle fradrages i beregningsgrundlaget for bøden til Ciments français.
- Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som der i dommen ikke er foretaget en forholdsmæssig nedsættelse af bøden, der var pålagt Ciments français, under hensyn til de klagepunkter, som Retten annullerede i forhold til Ciments français.
- Urigtig retsanvendelse, for så vidt som det i dommen er fastslået, at Kommissionen kunne anvende omsætningen i 1992 som grundlag for beregningen af bøden til Ciments français; i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17/62 er den omsætning, der skal anvendes som grundlag for bødens beregning, som udgangspunkt omsætningen i det regnskabsår, der ligger før vedtagelsen af beslutningen. Retten fraveg denne fortolkning uden at anføre nogen begrundelse herfor.

Appel iværksat den 30. maj 2000 af Italcementi SpA, Bergamo (Italien), til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95 og T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-213/00 P)

(2000/C 247/12)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. maj 2000 iværksat appel af Italcementi SpA ved advokaterne

Cesare Lanciani, Milano, Alberto Predieri, Firenze, Mario Siragusa, Rom, Francesca Maria Moretti, Venezia, og Matteo Beretta, Bergamo, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Elvinger, Hoss & Prussen, 2, Place Winston Churchill, til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95 og T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. *Principalt*: Rettens dom ophæves,

- idet Retten over for Italcementi har anvendt princippet om retten til kontradiktion fejlagtigt i relation til, at Italcementi ikke under den administrative procedure fik adgang til alle sagens akter
- idet Retten over for Italcementi har anvendt princippet om retten til kontradiktion fejlagtigt i relation til den manglende forudgående meddelelse af beslutningen om at frafalde visse klagepunkter.

2. *Subsidiært* ophæves dommen, for så vidt som

- det ikke er fastslået, at den tilsidesættelse af retten til kontradiktion, der er sket i kraft af den manglende meddelelse af beslutningen om at frafalde visse klagepunkter må medføre, at beslutningens⁽¹⁾ artikel 4, stk. 3, litra b), må annulleres, og at der må foretages en forholdsmæssig nedsættelse af sanktionen som følge af, at den begåede overtrædelse har været af kortere varighed.
- Retten ikke har indrømmet, at der er modstrid mellem beslutningen om at frafalde visse klagepunkter og beslutning 94/815/EF, og følgelig ikke har annulleret artikel 4, stk. 3, litra b), i beslutningens dispositive del og draget de heraf følgende konsekvenser for så vidt angår overtrædelsens varighed og dermed også med hensyn til bøden.
- Retten har konkluderet, at Kommissionen med rette har fastslået, at Italcementi har tilsidesat traktatens artikel 85, stk. 1, derved, at selskabet har deltaget i en aftale vedrørende kontrakter og overenskomster med Calcestruzzi, også efter at kontrakten mellem Calcestruzzi og Titan var blevet ophævet, og i hvert fald efter den 3.–15. april 1987.
- Retten har fundet, at beslutningen er tilstrækkeligt begrundet, for så vidt angår udmålingen af den sanktion, appellanten er blevet pålagt.

— Retten har anerkendt den fremgangsmåde, Kommissionen har valgt i forbindelse med fastsættelsen af sanktionen over for Italcementi.

— Retten har fastslået, at den manglende modstrid mellem traktatens artikel 85, stk. 1, og Italcementi's deltagelse i ECEC og visse aspekter omkring udvekslingen af oplysninger, og den heraf følgende delvise annullation af beslutningens artikel 2 og af dens artikel 5 i dennes helhed, ikke kan medføre en forholdsmæssig nedsættelse af den sanktion, der er pålagt ved beslutningens artikel 9.

— Retten har fastslået, at den tilsidesættelse, appellanten har begået, har været af en vedvarende grovhed.

— Retten har fastslået, at appellants deltagelse i den tilsidesættelse, der er pålagt sanktioner for, har været indtil april 1992.

3. Kommissionens beslutning annulleres i det hertil svarende omfang og under alle omstændigheder i det omfang, appellen tages til følge.

4. Bøden nedsættes med det beløb, Domstolen måtte finde passende.

5. Sagen hjemvises til Retten i Første Instans, såfremt Domstolen måtte finde, at den på det foreliggende grundlag ikke kan træffe endelig afgørelse i sagen, hverken helt eller delvis.

6. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, både i forbindelse med behandlingen af sagen for Retten og for Domstolen

Anbringender og væsentligste argumenter

Anbringender, der er fremført til støtte for, at dommen ophæves, og for, at beslutningen annulleres

A. *Formaliteten*

1. Fejlagtig anvendelse af fællesskabsretten og tilsidesættelse af retten til kontradiktion derved, at appellanten under den administrative procedure ikke fik adgang til alle de dokumenter, Kommissionens sagsakter omfattede.

i) Tilsidesættelsen af retten til kontradiktion for så vidt angår spørgsmålet om adgang til sagsakterne medfører, at beslutningen uden videre må annulleres.

ii) De vurderinger, Retten har foretaget, er åbenbart fejlagtige, idet de er baseret på forkerte forudsætninger og er vilkårlige og ubegrundede, eftersom Retten har anvendt og misbrugt princippet om direkte bevis og herved a priori udelukket, at dokumenter, som ikke frembyder en objektiv sammenhæng med de klagepunkter, der er

fremSAT over for appellanten, eller som ikke er i direkte modstrid med de dokumenter, Kommissionen har anvendt som bevis, kan være relevante, og under alle omstændigheder på grund af den måde, hvorpå Retten konkret har undersøgt, hvorvidt der faktisk var tale om tilsidesættelse af retten til kontradiktion derved, at adgangen til sagens akter under den administrative procedure ikke var retmæssig.

iii) Tilsidesættelsen af retten til kontradiktion for så vidt angår spørgsmålet om adgang til sagens akter medfører, at beslutningen må annulleres, uanset om den berørte virksomhed kan bevise, at en sådan eventuel adgang under den administrative procedure havde kunnet medføre, at Kommissionen var nået frem til et andet resultat.

2. Tilsidesættelse af retten til kontradiktion, manglende begrundelse og modstrid med en tidligere beslutning, for så vidt angår den omstændighed, at de nationale klagepunkter blev frafaldet ved skrivelse af 27. november 1993.

B. Realiteten

1. Urigtig retsanvendelse og modstrid med den øvrige del af begrundelsen for så vidt angår Rettens vurdering af, at aftalen vedrørende de overenskomster, der blev underskrevet i april 1987 med Calcestruzzi, er ulovlige.

Anbringender til støtte for, at sanktionen annulleres eller nedsættes

A. Anbringender til støtte for, at sanktionen annulleres

1. Urigtig retsanvendelse og urigtig anvendelse af Fællesskabets retsinstitutters praksis samt tilsidesættelse af artikel 253 EF for så vidt angår vurderingen af, om den i beslutningen indeholdte begrundelse vedrørende bøderne er mangelfuld.

2. Tilsidesættelse af artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17, tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, åbenbare fejlskøn og manglende begrundelse for så vidt angår den omsætning, der er lagt til grund ved udmålingen af bøderne.

3. Urigtig anvendelse af fællesskabsretten, tilsidesættelse af princippet om billighed, af proportionalitetsprincippet og af princippet om forbud mod forskelsbehandling, ligesom der er tale om manglende begrundelse for så vidt angår vurderingen af, hvilke kriterier, der skal lægges til grund ved udmålingen af bøderne.

B. Anbringender til støtte for, at sanktionen nedsættes

1. Tilsidesættelse af gældende bestemmelser for så vidt angår spørgsmålet om, at sanktionen ikke kan ændres, såfremt den af Kommissionen udstedte retsakt annulleres delvis.

2. Tilsidesættelse af artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og manglende begrundelse for så vidt angår vurderingen af grovheden af de overtrædelser, der foreholdes Italcementi.

3. Tilsidesættelse af artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 for så vidt angår vurderingen af varigheden af de overtrædelser, der foreholdes Italcementi.

(¹) Kommissionens beslutning af 30.11.1994 (94/815/EF) (EFT L 343 af 30.12.1994, s. 1).

Appel iværksat den 31. maj 2000 af Buzzi Unicem SpA (tidligere Unicem SpA), Torino (Italien), til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95 og T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-217/00 P)

(2000/C 247/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 31. maj 2000 iværksat appel af Buzzi Unicem SpA ved advokaterne Cristoforo Osti, Rom, og Alessandra Prastaro, Lecce, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe, til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95 og T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

Principalt:

1. Ophævelse af den dom, De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagde den 15. marts 2000 i sag T-50/95, Unicem mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
2. Følgelig annulleres Kommissionens beslutning af 30. november 1994⁽¹⁾.
3. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Subsidiært:

Såfremt Domstolen ikke ophæver Rettens dom, nedsættes bøden.

Under alle omstændigheder:

Der anordnes enhver hermed forbunden, hensigtsmæssig eller rimelig forholdsregel.

Anbringender og væsentligste argumenter

Rettens dom er udtryk for en urigtig retsanvendelse, idet Retten ikke har tiltrådt Unicem's anbringende om, at der er tale om tilsidesættelse af retten til kontradiktion som følge af, at appellanten under den administrative procedure ikke fik adgang til en relevant del af de sagsakter, undersøgelsen omfattede.

Den omstændighed, at adressaterne for klagepunkterne ikke er nærmere specificeret i meddelelsen om klagepunkter; har været til hinder for, at appellanten har kunnet blive klar over og afgrænse omfanget af de klagepunkter, der var rettet mod appellanten. Retten har med urette lagt de bemærkninger til grund, som Kommissionen var fremkommet med, og hvorefter sagsøgerne af indholdet af visse passager i meddelelsen af klagepunkter burde kunne »udlede«, hvad Kommissionen foreholdt dem.

Den urimeligt lange sagsbehandling for Retten er en tilsidesættelse af artikel 6, stk. 1, i den europæiske menneskerettighedskonvention.

Retten har ikke taget stilling til de anbringender, Unicem var fremkommet med, og hvorefter der var tale om en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af Unicem og andre italienske virksomheder, der er i en lignende situation. Tilsidesættelsen af retten til kontradiktion som følge af den urimeligt lange administrative sagsbehandling og det forhold, at Retten har ladet Kommissionen basere sin egen argumentation på erklæringer, parterne afgav under proceduren, er i strid med princippet om, at »ingen vidner mod sig selv«.

For så vidt angår Cembureau-aftalen har appellanten anført, at

- Retten ikke i tilstrækkeligt omfang har taget hensyn til de omstændigheder, som ifølge appellanten har medført, at Kommissionen har givet en usammenhængende begrundelse for sin definition af det relevante marked

- de dokumenter, Retten har krævet fremlagt, og som Kommissionen har fremlagt som et direkte bevis for Cembureau-aftalens eksistens, ikke på nogen måde beviser, at Unicem var part i den pågældende aftale

- såvel Kommissionen som Retten fejlagtigt har lagt til grund, at der er tale om en samlet »aftale«, og at der i dette udtryk ligger en uafbrudt og vedvarende, ensartet adfærd.

For så vidt angår spørgsmålet om lovligheden af den periodiske udveksling af oplysningerne vedrørende priser har appellanten anført, at Rettens begrundelse er ulogisk, fejlagtig og er en cirkelslutning.

Med hensyn til aftalen om European Task Force (herefter »ETF«) er den i Rettens dom indeholdte begrundelse vedrørende Unicem's deltagelse i og tilslutning til aftalen om oprettelse af ETF fejlagtig. Ifølge appellanten er Rettens ræsonnement vedrørende Kommissionens tilsidesættelse af retten til kontradiktion som følge af, at den har udvidet de klagepunkter, den havde formuleret i meddelelsen af klagepunkter, og således ikke har tilstillet appellanten en supplerende meddelelse af klagepunkter, ikke holdbart. Endvidere har Retten begået en åbenbar fejl ved vurderingen af, hvornår Unicem for første gang formodedes at deltage i ETF.

Med hensyn til de foranstaltninger, der blev truffet med henblik på at beskytte det italienske marked, har appellanten anført, at Rettens dom indeholder en fejlagtig begrundelse og er udtryk for en urigtig retsanvendelse i relation til beslutningen om at frafalde de nationale klagepunkter. Med hensyn til Unicem's deltagelse i den samordnede praksis, der gik ud på, at græske producenter og navnlig Titan skulle fratages Calcestruzzi som kunde, burde Retten ifølge appellanten have stillet sig tvivlende over for bevisværdien af de dokumenter, Kommissionen anvendte.

Appellanten har tilføjet, at Rettens begrundelse er fejlagtig, for så vidt som det herved antages, at der er en sammenhæng mellem Calcestruzzi-aftalerne og ETF. Appellanten har endvidere anført, at Rettens konklusioner med hensyn til indarbejdelsen af foranstaltningerne med henblik på beskyttelse af det nationale marked i ETF-aftalen, som igen skulle være et led i den eneste Cembureau-aftale, er fejlagtige.

Endelig har appellanten med hensyn til udmålingen af bøden anført, at Rettens dom

- er en tilsidesættelse af traktatens artikel 190, af artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17, af princippet om ligebehandling og af proportionalitetsprincippet
- er behæftet med en åbenbar fejl, idet Retten har pålagt én eneste bøde for den række af overtrædelser, der var konstateret på markedet for grå cement

- er udtryk for en åbenbar fejl i relation til vurderingen af det respektive ansvar for overtrædelserne vedrørende den samlede Cembureau-aftale
- indeholder en fejlagtig vurdering af de formildende og de skærpende omstændigheder
- indeholder en ukorrekt beregning af bøden som følge af, at vurderingen af overtrædelsens varighed er fejlagtig
- er åbenbart fejlagtig med hensyn til angivelsen af omsætningen i det foregående år
- er fejlagtig for så vidt angår den metode, der er anvendt ved beregningen af bøden (bødernes udmåling i ECU og den valgte omregningskurs).

(¹) Kommissionens beslutning af 30.11.1994 (94/815/EF) (EFT L 343 af 30.12.1994, s. 1).

Appel iværksat den 31. maj 2000 af Cementir — Cementerie del Tirreno SpA, Rom (Italien), til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95 og T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-219/00 P)

(2000/C 247/14)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 31. maj 2000 iværksat appel af Cementir — Cementerie del Tirreno SpA ved advokaterne Antonio Tizzano, Gian Michele Roberti og Paola Criscuolo Gaito, Napoli, og med valgt adresse i Belgien hos advokat Tizzano, Place du Grand Sablon 36, 1000 Bruxelles, til prøvelse af dom afsagt den 15. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95 og T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- den anfægtede dom ophæves helt eller delvis. Følgelig
 - i) fastslås det, at Kommissionens beslutning 94/815/EF(¹) af 30. november 1994 (sag IV/33.126 og 33.322 — cement) helt eller delvis er ugyldig.

- ii) den bøde, Cementir er blevet pålagt, annulleres eller nedsættes i det mindste.

- Subsidiært ophæves den anfægtede dom helt eller delvis, og sagen hjemvises til Retten i Første Instans med henblik på at denne træffer afgørelse vedrørende realiteten i lyset af Domstolens bemærkninger.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med behandlingen af sag T-87/95 for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten dom er udtryk for en urigtig anvendelse af fællesskabsretten og en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, idet appellanten under den administrative procedure ikke har haft adgang til alle de dokumenter, som Kommissionens sagsakter omfattede.

Appellanten har anført, at de bemærkninger, Retten er fremkommet med vedrørende møderne i Head Delegates i Cembureau (herefter »HD«), ikke er logisk og retligt sammenhængende, og at de er udtryk for en udvanding af væsentlige bevisligheder. Retten har ikke foretaget en korrekt vurdering af den særlige situation for Cementir og er således nået frem til en retlig kvalifikation af virksomhedens adfærd, der er helt ubegrundet, og som derfor er i strid med princippet om bevisbyrdefordelingen og med uskyldsformodningsprincippet, ligesom begrundelsen er utilstrækkelig.

Med særlig henvisning til adgangen til de sagsakter, der vedrører Cembureau-aftalen, har Cementir anført, at Retten fejlagtigt har antaget, at den manglende adgang til visse dokumenter, som appellanten har begæret som led i de af Retten truffne foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, ikke er en tilsidesættelse af appellants ret til kontradiktion.

For så vidt angår udvekslingen af prisoplysninger på møderne i HD har appellanten anført, at den hypotese, som Retten har opstillet, og hvorefter der på grundlag af prisoplysningerne kunne foretages en sammenligning mellem prisniveauerne på forskellige nationale markeder, ikke er holdbar. Den udveksling af oplysninger, der under disse omstændigheder er foretaget, kunne ikke på nogen måde begrænse den usikkerhed, der i øvrigt bestod på markederne, og kunne derfor overhovedet ikke bidrage til en gennemførelse eller en iværksættelse af den formodede Cembureau-aftale. Ud fra det synspunkt kan udvekslingen ikke kvalificeres som uforenelig med artikel 81 EF (tidligere EF-traktatens artikel 85).

Med hensyn til den samordnede praksis, jf. Beslutningens artikel 4, stk. 3, litra a), er der ingen omstændigheder, der peger i retning af, at Cementir har deltaget. Rettens bemærkninger herom er derfor ikke begrundede.

Rettens dom er ligeledes udtryk for en urigtig retsanvendelse og er utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår begrebet »en samlet og kontinuerlig aftale«, dvs. Cembureau-aftalen, der er kendt retsstridig i beslutningens artikel 1.

Ifølge appellanten må den anfægtede dom ophæves, også for så vidt angår sanktionen, som bør annulleres eller nedsættes af følgende grunde:

- fejlagtig vurdering af varigheden og grovheden af de påståede overtrædelser
- påstanden om, at bøden blev nedsat, blev ikke taget til følge
- dommens begrundelse med hensyn til beregningsgrundlaget er utilstrækkelig
- fejlagtig kvalificering af Cementir's anbringender vedrørende spørgsmålet om forældelse, jf. Beslutningens artikel 2, stk. 1
- tilsidesættelse af princippet om billighed og af proportionalitetsprincippet og manglende begrundelse for så vidt angår vurderingen af de kriterier, der er lagt til grund ved udmålingen af bøden.

(¹) Kommissionens beslutning af 30.11.1994 (EFT L 343 af 30.12.1994, s. 1).

Sag anlagt den 8. maj 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-169/00)

(2000/C 247/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. maj 2000 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Esa Paasivirta og Enrico Traversa, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 2 i sjette momsdirektiv(¹), idet den har opretholdt en lovgivning, hvorefter overdragelse af kunstværker, der foretages af kunstnerne eller af mellemmand, samt indførsel af kunstværker, der er købt direkte af kunstnerne, er fritaget for merværdiafgift.
- 2) Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Finland har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 2 i det ovennævnte direktiv 77/388/EØF, idet den opretholder en lovgivning, hvorefter overdragelse af kunstværker, der foretages af kunstnerne eller af mellemmand, samt indførsel af kunstværker, der er købt direkte af kunstnerne, er fritaget for merværdiafgift.

Sjette direktiv giver ikke hjemmel for at momsfritage overdragelser eller indførsler af kunstværker. En sådan fritagelse er heller ikke tilladt efter artikel 2, litra n), i afsnit IX i bilag XV til akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasninger af de traktater, der danner grundlag for Unionen.

(¹) Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Sag anlagt den 9. maj 2000 af Republikken Finland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-170/00)

(2000/C 247/16)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. maj 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Republikken Finland ved de juridiske konsulenter Tuula Pynnä og Elisabeth Bygglin, begge Udenrigsministeriet, og med valgt adresse i Luxembourg på Republikken Finlands Ambassade, 2, rue Hein.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning 2000/216/EF(¹) af 1. marts 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering, annulleres, for så vidt som det ikke ved beslutningen er blevet godkendt, at EUGFL's Garantisektion fra EUGFL udbetaler et beløb på 7 270 885,76 FIM, som Republikken Finland har afholdt i form af kødpræmier i regnskabsårene 1996 og 1997.

— Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sag anlagt den 17. maj 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-185/00)

(2000/C 247/17)

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har foretaget en urigtig anvendelse af artikel 5, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70⁽²⁾ af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1287/95⁽³⁾ af 22. maj 1995 om ændring af forordning (EØF) nr. 729/70 om finansiering af den fælles landbrugspolitik, sammenholdt med artikel 8, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1663/95⁽⁴⁾ af 7. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 729/70, for så vidt angår proceduren for regnskabsafslutning for EUGFL, Garantisektionen.

Kommissionen har tilsidesat den procedure, som er blevet indført ved de nævnte forordninger med henblik på godtgørelse af udgifter, fordi den i strid med de nævnte bestemmelser har afslået at finansiere udgifter, som er blevet afholdt mere end 24 måneder før Kommissionen skriftligt meddelte Republikken Finland kontrolresultaterne. Kommissionen har med sin finansielle korrektion for regnskabsårene 1996 og 1997 overskredet denne tidsmæssige begrænsning ved ovennævnte kommissionsbeslutning 2000/216/EF med hensyn til 7 270 885,76 FIM, idet Republikken Finland først den 22.12.1998 modtog den i de ovennævnte bestemmelser omhandlede skriftlige meddelelse, mens de finansielle korrektioner med hensyn til det ovennævnte beløb angår udgifter, som er afholdt mere end 24 måneder, inden meddelelsen modtoges (det vil sige mellem den 16.10.1995 og den 21.12.1996). De dokumenter, som Kommissionen fremsendte inden skrivelsen af 22.12.1998, var så mangelfulde, at Republikken Finland ikke effektivt kunne forsvare sine rettigheder og besvare Kommissionens synspunkter på relevant måde. For eksempel indeholdt telexen af 20.5.1997 ikke en henvisning til forordning nr. 1663/95, og Kommissionens skrivelse af 17.9.1998, som Republikken Finland modtog en finsksproget version af den 24.9.1998, manglede det bilag, som skrivelsen henviste til.

Kommissionen har desuden med urette anført i beslutning 2000/216/EF, at den ikke vedrører udgifter, som er blevet afholdt mere end 24 måneder, før Kommissionen skriftligt meddelte medlemsstaterne kontrolresultaterne.

⁽¹⁾ EFT L 67, s. 37.

⁽²⁾ EFT 1970 I, s. 196.

⁽³⁾ EFT L 125, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 158, s. 6.

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. maj 2000 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent ved Kommissionen Enrico Traversa og Ilkka Koskinen, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland ved at opretholde lovene og de administrative bestemmelser om anvendelsen af fyringsolie som brændstof har tilsidesat de forpligtelser, der som medlem af Fællesskabet påhviler den i medfør af artikel 8, stk. 2 og 3, i Rådets direktiv 92/81/EØF⁽¹⁾ af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier samt i medfør af artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 92/82/EØF⁽²⁾ af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for mineralolier.

Finland har navnlig ikke gennemført den afgiftskontrol, der følger af artikel 8 i direktiv 92/81/EØF, i forbindelse med forhandling og anvendelse af fyringsolie. Det er i strid med artikel 5 i direktiv 92/82/EØF, at det i Finland fortsat er muligt lovligt at anvende fyringsolie, der er beskattet som brændsel bestemt til opvarmning, som brændstof i motorkøretøjer.

- 2) Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-traktatens artikel 99 (nu artikel 93 EF) foreskriver bl.a. harmonisering af lovgivningerne vedrørende punktafgifter og andre indirekte skatter, i det omfang en sådan harmonisering er nødvendig for at sikre det indre markeds oprettelse og funktion. Denne bestemmelse udgør hjemmelen for såvel for direktiv 92/81/EØF som for direktiv 92/82/EØF.

Artikel 5, litra e) og f), i afsnit IX i bilag XV til tiltrædelsesakten for Østrig, Finland og Sverige (»liste omhandlet i artikel 151 i tiltrædelsesakten») tillader Finland at fravige visse bestemmelser og fritager det for visse forpligtelser ifølge de ovennævnte direktiver. Disse bestemmelser i tiltrædelsesakten berettiger

imidlertid ikke Finland til at fravige de i disse direktiver fastsatte bestemmelser i videre omfang end hjemlet i det nævnte bilag.

Finland har ændret sin lovgivning med vedtagelsen af en ny lov om punktafgifter (1469/29.12.1994), hvorved Rådets direktiv 94/74/EØF⁽³⁾ gennemføres i den nationale lovgivning. Beskatningen af brændstoffer blev ændret ved loven om punktafgifter på flydende brændstoffer (1472/29.12.1994). Ved denne lov blev direktiv 92/81/EØF og 92/82/EØF delvis gennemført i den nationale lovgivning. Hverken ved denne lejlighed eller senere er der blevet indført et udtrykkeligt forbud mod, at fyringsolie bestemt til opvarmning anvendes i motorkøretøjer. For så vidt angår fyringsolie er der hverken ved lov eller administrativ foranstaltning indført nogen som helst afgiftskontrol. Der er heller ingen afgiftskontrol med fyringsolie bestemt til opvarmning i forhandlerledet. Denne fyringsolie er ikke underkastet nogen kontrol i forhandlerledet, med undtagelse af færdselspolitiets sjældne kontroller, som ikke kan betragtes som en tilfredsstillende kontrol med anvendelsen.

I Finland leveres fyringsolien navnlig fra servicestationerne, der ligger spredt inden for de beboede områder, og som kan sælge den uden nogen form for kontrol. Så længe Finland ikke har indført nogen kontrol i denne situation, og så længe det ikke har grebet ind over for virksomhed med videreforhandling i detailledet, kan det ikke gøre gældende at have gennemført direktiv 92/81/EØF og 92/82/EØF i den nationale lovgivning. Det skal endvidere understreges, at Finland ikke har opnået nogen form for fritagelse for forpligtelsen til at indføre den kontrol, der foreskrives i disse direktiver.

(1) EFT L 316 af 31.10.1992, s. 12.

(2) EFT L 316 af 31.10.1992, s. 19.

(3) EFT L 365 af 31.12.1994, s. 46.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. marts 2000 af Verwaltungsgericht Karlsruhe i sagen Bülen Kurz, født Yüce, mod Land Baden-Württemberg

(Sag C-188/00)

(2000/C 247/18)

Ved kendelse afsagt den 22. marts 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. maj 2000, har Verwaltungsgericht Karlsruhe i sagen Bülen Kurz, født Yüce, mod Land Baden-Württemberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Opfylder en tyrkisk statsborger, der med de kompetente udlændingemyndigheders tilladelse er indrejst på et visum fra et generalkonsulat med påtegning »kun gyldigt til

uddannelse«, og som i tiden derefter inden for rammerne af uddannelsen hos en bestemt arbejdsgiver havde en formålsbetinget, tidsbegrænset opholdstilladelse, betingelserne i artikel 6, stk. 1, andet eller tredje led, i Associeringsrådet EØF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/80 om udvikling af associeringen, når han i perioden 1. oktober 1992 — 5. maj 1997 var i det tilsvarende uddannelsesforløb og modtog et månedligt uddannelsesvederlag herfor?

- 2) Opfylder en tyrkisk statsborger, der er biologisk afkom af en tyrkisk tidligere arbejdstager i værtslandet, betingelserne i artikel 7, andet punktum, i Associeringsrådet EØF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/80 om udvikling af associeringen, når han som voksen blev adopteret af tyske statsborgere på de betingelser, der gælder for adoption af mindreårige, og familieforholdet til hans biologiske forældre dermed er blevet ophævet? Er det for så vidt tilstrækkeligt, at han var barn af tyrkiske arbejdstagere på tidspunktet for forældrenes lovlige beskæftigelse og tidspunktet for påbegyndelsen af uddannelsen?
- 3) Opfylder en tyrkisk statsborger betingelserne i artikel 7, andet punktum, i Associeringsrådet EØF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/80 om udvikling af associeringen, når han otte år efter, at han udrejste sammen med sine forældre, der dengang udrejste endeligt fra værtslandet, på ny indrejser (uden forældre) for at påbegynde en uddannelse?
- 4) Opfylder en tyrkisk statsborger betingelserne i artikel 7, andet punktum, i Associeringsrådet EØF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/80 om udvikling af associeringen, når han aflægger den afsluttende eksamen i hjemstaten for den dér tilrejste eksamenskommission og ikke aflægger den i værtslandet?
- 5) Er det i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 6 eller artikel 7, andet punktum, i Associeringsrådet EØF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/80 om udvikling af associeringen, at der som følge af en udvisning skal nægtes opholdstilladelse i medfør af udelukkelsesbestemmelsen i Ausländergesetz § 8, stk. 2, indtil udvisningens virkninger efter ansøgning bliver tidsmæssigt begrænset?

Sag anlagt den 31. maj 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-224/00)

(2000/C 247/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 31. maj 2000 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissio-

nen for De Europæiske Fællesskaber ved Carmel O'Reilly, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Giacinto Bisogni, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik ikke har overholdt de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EF-traktatens artikel 12, idet den opretholder en lovgivning (den italienske færdselslovs artikel 207), hvorefter lovovertrædere behandles forskelligt og på en måde, der ikke står i rimeligt forhold til overtrædelserne, alt efter det sted, hvor køretøjerne er indregistreret.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Færdselslovens artikel 207 bestemmer, at når en af færdselslovens bestemmelser overtrædes med et køretøj, der er indregistreret i udlandet, skal lovovertræderen betale en bøde — direkte til den politibetjent, der har konstateret overtrædelserne, og uden at han har adgang til at påklage afgørelsen til præfekten på det sted, hvor overtrædelserne er sket — der svarer til den minimumsbøde, der er fastsat for hver enkelt type lovovertrædelse, eller stille sikkerhed eller fremlægge et kautiondokument, som dækker et beløb svarende til halvdelen af den maksimumsbøde, der er fastsat som sanktion for den begåede lovovertrædelse. Hvis der ikke stilles sikkerhed eller kaution, er der i bestemmelsen hjemmel til at inddrage førerbeviset. Der er ikke udtrykkeligt givet adgang til at påklage afgørelsen til præfekten.

I færdselslovens artikel 202 bestemmes det derimod for så vidt angår overtrædelser af loven begået med et køretøj, der er indregistreret i Italien, at lovovertræderen inden tres dage efter meddelelsen kan betale et beløb svarende til det minimumsbeløb, der er fastsat for hver enkelt type lovovertrædelse. Lovovertræderen kan betale det skyldige beløb på den politistation, den pågældende politibetjent henhører under, eller overføre det til en postgiro- eller bankkonto. Endelig er lovovertræderen berettiget til at påklage afgørelsen til præfekten inden 60 dage efter meddelelsen om overtrædelserne.

Kommissionen finder, at den nævnte lovgivning medfører en forskelsbehandling på grundlag af køretøjets indregistreringssted og i praksis fører til samme resultat som en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Den Italienske Republik har derfor tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EF-traktatens artikel 6 (efter ændring nu artikel 12 EF).

Sag anlagt den 8. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-229/00)

(2000/C 247/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. juni 2000 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ilkka Koskinen og Hans Støvlbæk, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland ikke har truffet de lovgivningsmæssige og administrative foranstaltninger, der kræves med henblik på gennemførelsen af Rådets direktiv 89/105/EØF af 21. december 1988⁽¹⁾ om gennemsigtighed i prisbestemmelserne for lægemidler til mennesker og disse lægemidlers inddragelse under de nationale sygesikringsordninger, og navnlig af direktivets artikel 6, idet den ikke anvender den foreskrevne fremgangsmåde i forbindelse med beslutninger om fastsættelse af individuelle godtgørelseskategorier, og at den har tilsidesat sine forpligtelser ved ikke at forsyne beslutninger om afslag med en tilstrækkelig, objektiv og kontrollerbar begrundelse.
- 2) Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De finske myndigheder anfører, at Finland i sin nationale lovgivning har ret til at fravige fællesskabslovgivningen, for så vidt som denne kræver en gennemsigtig adfærd fra myndighedernes side. Den påberåbte begrundelse er, at regeringsbeslutningerne fra 1964 vedrørende den finske sygesikringsordning er omfattet af subsidiaritetsprincippet i overensstemmelse med Maastrichttraktaten. Dette anbringende er ikke berettiget, således som det også fastslås i Kommissionens begrundede udtalelse.

Efter artikel 1 i direktiv 89/105/EØF skal medlemsstaterne påse, at nationale foranstaltninger, uanset om de er indført ved lov eller administrative bestemmelser, med det formål at kontrollere priserne på lægemidler til mennesker eller at begrænse antallet af lægemidler, der er omfattet af de nationale sygesikringsordninger, er i overensstemmelse med direktivet. Det følger heraf, at den nationale lovgiver ikke kan udstede

regler, der er i strid med direktivet, navnlig hvad angår kravet om gennemsigtighed. Finlands opfattelse, hvorefter den politiske beslutning i regeringen gør det muligt at fravige dette krav, er i strid med direktivet.

(¹) EFT L 40 af 11.2.1989, s. 8.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 6. april, den 17. og 26. maj 2000 af Tribunale amministrativo regionale per il Lazio i sagen Cooperativa Lattepiù a.r.l. mod Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo A.I.M.A.

(Sag C-231/00)

(2000/C 247/21)

Ved dom afsagt den 6. april, den 17. og 26. maj 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. juni 2000, har Tribunale amministrativo regionale per il Lazio i sagen Cooperativa Lattepiù a.r.l. mod Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo A.I.M.A. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 1 og 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 (¹) af 28. december 1992 og artikel 3 og 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 (²) af 9. marts 1993 fortolkes således, at fristerne for tildeling af kvoter og for gennemførelse af udligningsbetalingerne og opkrævningen af afgifterne kan fraviges, såfremt afgørelserne herom anfægtes administrativt eller ved domstolene?
- 2) Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende: Er artikel 1 og 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 og artikel 3 og 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 af 9. marts 1993 gyldige i relation til traktatens artikel 33 (tidligere artikel 39), for så vidt som det i de nævnte bestemmelser ikke er fastsat, at fristerne kan fraviges, såfremt afgørelserne om tildeling af individuelle referencemængder, om udligningsbetalinger og om opkrævning af afgifter anfægtes administrativt eller ved domstolene?

(¹) EFT L 405 af 31.12.1992, s. 1.

(²) EFT L 57 af 10.3.1993, s. 12.

Sag anlagt den 9. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-232/00)

(2000/C 247/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. juni 2000 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Patakia og Bernard Mongin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og Kommissionens direktiv 97/38/EF af 20. juni 1997 om ændring af bilag C til Rådets direktiv 92/51/EØF om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af Rådets direktiv 89/48/EØF (¹), idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv fuldt ud, subsidiært idet den ikke har underrettet Kommissionen herom.
- 2) Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 249, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er direktiver med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som de rettes til.

I henhold til traktatens artikel 10, stk. 1, skal medlemsstaterne træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af traktaten eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner.

Den Helleniske Republik bestrider ikke, at den er forpligtet til at træffe foranstaltninger med henblik på at efterkomme de ovennævnte direktiver.

Kommissionen konstaterer, at Den Helleniske Republik hidtil ikke har truffet egnede foranstaltninger med henblik på fuldstændigt at inkorporere det omhandlede direktiv i græsk ret.

(¹) EFT L 184 af 12.7.1997, s. 31.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. maj 2000 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office), i sagen The Queen mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: F. Machin & Sons Ltd

(Sag C-234/00)

(2000/C 247/23)

Ved kendelse afsagt den 25. maj 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. juni 2000, har High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office), i sagen The Queen mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: F. Machin & Sons Ltd forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Kan en transportvirksomhed påberåbe sig kapitel VII, punkt 8, i bilaget til Rådets direktiv 91/628/EØF om beskyttelse af dyr under transport (EFT 1991 L 340, s. 17), som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF (EFT 1995 L 148, s. 52), ved planlægningen af en forsendelse og ved forelæggelsen af en ruteplan for denne, eller kan punkt 8 kun påberåbes, såfremt der er opstået en uforudset forsinkelse under forsendelsen?«

Appel iværksat den 13. juni 2000 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt den 6. april 2000 af De Europæiske Fællesskabers ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-188/98, Aldo Kuijjer mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-239/00 P)

(2000/C 247/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. juni 2000 iværksat appel af Rådet for Den Europæiske Union ved direktør Jill Aussant og juridisk konsulent Martin Bauer, Rådets Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbank, 100, Boulevard Konrad Adenauer, L-2925 Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 6. april 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-188/98, Aldo Kuijjer mod Rådet for Den Europæiske Union.

Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Ophævelse af den af Retten i Første Instans afsagte dom den 6. april 2000, hvorved: Retten annullerede Rådets afgørelse af 28. september 1998, som ændret ved afgørelse af 18. maj 1999, om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i visse rapporter, der er udarbejdet af Oplysnings-, Analyse- og Udvekslingscentret for Asyl, og i visse

rapporter om fælles inspektionsrejser eller rejser foretaget af medlemsstater, og som er tilstillet centret, samt i listen over de kontaktpersoner, som i medlemsstaterne behandler asylansøgninger. Retten pålagde Rådet at betale sagens omkostninger.

- Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen, idet den ophæver Rettens dom og pålægger sagsøgeren i første instans at betale omkostningerne i forbindelse med sagens behandling for Retten.
- Domstolen træffer afgørelse vedrørende appelsagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Rådet har iværksat appel til Domstolen af Rettens dom og til støtte herfor anført, at som Rådet allerede har bemærket i forbindelse med appellen (sag C-353/99 P) af Rettens dom af 18. juli 1999 i sag T-14/98 (Heidi Hautala mod Rådet for Den Europæiske Union), har Retten efter Rådets opfattelse gjort sig skyldig i en åbenbart urigtig retsanvendelse, idet Retten i den nævnte dom fortolkede artikel 4, stk. 1, i afgørelsen om aktindsigt i Rådets dokumenter således, at Rådet efter bestemmelsen skal foretage en vurdering af, om der kan gives aktindsigt i dele af et dokument, der er begæret aktindsigt i. Retten har bekræftet og anvendt ovennævnte dom i den foreliggende sag. Rådet har derfor bestridt Rettens bemærkninger vedrørende Aldo Kuijjer's anbringende om, at Rådets afgørelse 93/731/EF⁽¹⁾ er tilsidesat, idet Rådet ikke gav delvis aktindsigt i dokumentet, idet Rettens bemærkninger efter Rådets opfattelse er baseret på en urigtig retsopfattelse.

De argumenter, Rådet har påberåbt sig, er, at Retten i dommen af 19. juli 1999 i sag T-14/98 og dermed også i den foreliggende sag appellerede dom

- a) har anlagt en urigtig fortolkning af retsvirkningerne af afgørelsen om aktindsigt i Rådets dokumenter
- b) har anlagt en urigtig fortolkning af formålet med afgørelsen om aktindsigt i Rådets dokumenter
- c) har anvendt proportionalitetsprincippet fejlagtigt,

hvilket har medført en fejlagtig fortolkning af artikel 4, stk. 1, i afgørelse 93/731/EF.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 93/731/EF af 20.12.1993 om aktindsigt i Rådets dokumenter (EFT L 340 af 31.12.1993, s. 43).

Sag anlagt den 15. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-240/00)

(2000/C 247/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. juni 2000 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Esa Paasivirta og Richard Wainwright, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercetret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾ af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, idet den hverken i tilstrækkeligt omfang eller endeligt har udlagt særligt beskyttede områder.
- 2) Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 4, stk. 1, i ovennævnte direktiv skal medlemsstaterne som særligt beskyttede områder udlægge sådanne områder, som med hensyn til antal og udstrækning er bedst egnede til beskyttelse af de arter, som er anført i bilag I. Artikel 4, stk. 2, pålægger medlemsstaterne under hensyn til beskyttelsesbehovene at træffe tilsvarende foranstaltninger med hensyn til regelmæssigt tilbagevendende trækfuglearter, som ikke er anført i bilag I. Ifølge artikel 4, stk. 3, skal medlemsstaterne fremsende alle relevante oplysninger til Kommissionen, således at den kan træffe passende foranstaltninger med henblik på, at områderne kan udgøre et samlet hele.

Tiltrædelsesakten for Finland indeholder ingen undtagelser fra det ovennævnte direktiv og heller ikke overgangsbestemmelser vedrørende dette, og de pågældende forpligtelser skulle derfor have været opfyldt den 1. januar 1995.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s.1.

Appel iværksat den 15. juni 2000 af Kish Glass Company Ltd til prøvelse af dom afsagt den 30. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-65/96, Kish Glass Company Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Pilkington United Kingdom Ltd

(Sag C-241/00 P)

(2000/C 247/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. juni 2000 iværksat appel af Kish Glass Company Ltd ved solicitor Maurice Byrne, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Arendt & Medernach, 8-10 rue Mathias Hardt, til prøvelse af dom afsagt den 30. marts 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-65/96, Kish Glass Company Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Pilkington United Kingdom Ltd.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den af Retten i Første Instans afsagte dom ophæves, og Kommissionens beslutning af 21. februar 1996 i sag IV/34.193 — Kish Glass annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale Kish's omkostninger i forbindelse med appellen og i forbindelse med sagen for Retten i Første Instans.

Ambringender og væsentligste argumenter

Appellen, som støttes på tre retlige anbringender, viser, at Retten i Første Instans har tilsidesat de fællesskabsretlige principper på tre væsentlige punkter. Anbringenderne er følgende:

Første anbringende: forkert fortolkning af kravene i artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 17 af 1962⁽¹⁾.

Retten i Første Instans anlagde en forkert fortolkning af kravene i artikel 11 i forordning nr. 17 ved at lægge til grund, at Kommissionen kan indhente oplysninger gennem mundtlige begæringer efterfulgt af begæringer, der opfylder formkravene. Rettens dom er selvmodsigende i så henseende.

Andet anbringende: fejlagtig anvendelse af Domstolens praksis, navnlig dommen i sagen BAT & Reynolds mod Kommissionen, og som følge heraf en manglende anerkendelse af sagsøgerens rettigheder som klager, idet det blev lagt til grund, at ni dage var tilstrækkeligt for Kish til at fremkomme med bemærkninger.

Rettens konklusioner vedrørende omfanget af en klagers rettigheder hviler på en fejlagtig anvendelse af BAT & Reynoldsdommen og dommen i sagen Matra Hachette mod Kommissionen. Retten skulle have lagt særlig vægt på, at Kommissionen efter at have givet Kish adgang til sagsakterne ikke gav selskabet tilstrækkelig tid til at fremkomme med bemærkninger hertil, hvilket er i strid med de principper, der blev fastslået i dommen i sagen Guérin Automobiles mod Kommissionen. Retten har som følge heraf overtrådt fællesskabsretten.

Tredje anbringende: fejlagtig anvendelse af EF-traktatens artikel 253 og forkert fortolkning af bevismaterialet for Retten i dommen.

Rettens konklusion om, at den anfægtede beslutning var tilstrækkeligt begrundet i henhold til traktatens artikel 253 (tidligere artikel 190), er udtryk for en forkert fortolkning af de faktiske omstændigheder, således som de blev fastlagt under den mundtlige forhandling. Efter fast retspraksis er omfanget af begrundelsespligten et retsspørgsmål, der kan prøves af Domstolen under en appelsag.

(¹) Rådets forordning nr. 17 af 6.2.1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86, EFT 1959-1962, s. 81.

Sag anlagt den 16. juni 2000 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-242/00)

(2000/C 247/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. juni 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Forbundsrepublikken Tyskland ved afdelingschef Wolf-Dieter Plessing, Forbundsfinansministeriet, Graurheindorfer Str. 108, D-53117 Bonn, og advokat dr. Rainer M. Bierwagen, advokatfirmaet Kemmler Rapp Böhlke & Crosby, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens beslutning af 14. marts 2000 K (2000) 809 endelig udg(¹) annulleres, for så vidt som det heri fastslås, at den regionalstøtte, som Tyskland har planlagt og underrettet om at ville foretage til fremme af udviklingen i visse områder i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), EF ikke er forenelig med fællesmarkedet, i betragtning af at den omfatter 23,4 % af den tyske befolkning.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af artikel 87, stk. 3, EF og artikel 3, stk. 1, litra g), EF samt af principperne om ligebehandling og proportionalitet:
- Kommissionen har inden for rammerne af sin prøvelse af, i hvilket omfang støtte til økonomisk ringestillede områder på grund af de bestående regionale uligheder kan være omfattet af artikel 87, stk. 3, litra c), EF på grundlag af henholdsvis indkomstniveau og arbejdsløshedsomfanget undersøgt, i hvilket omfang områder er ringere stillede i forhold til det almindelige økonomiske niveau i den pågældende medlemsstat. For Tysklands vedkommende har den beregnet, at 23,4 % af befolkningen bor i områder, hvor den økonomiske situation er så ringe i forhold til den gennemsnitlige økonomiske situation i Tyskland, at en støtte principielt er sagligt begrundet i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), EF. Størrelsen af de støtteområder, som Tyskland har anmeldt med henblik på støtte i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), EF, svarer nøjagtigt til de 23,4 % af den tyske befolkning, som Kommissionen har beregnet. Den begrænsning, som Kommissionen har foretaget af disse støtteområder til kun at omfatte 17,6 % af den tyske befolkning, er ikke alene utilstrækkelig begrundet, men kan heller ikke begrundes ud fra en mod den fælles interesse stridende ændring af handelsvilkårene. Der var således allerede taget hensyn til Tysklands relativt stærke økonomisk stilling, idet regioner i de økonomisk relativt stærke stater skulle afvige mere fra det nationale gennemsnit (arbejdsløshed; BNP pr. indbygger målt i købekraft) end regioner i økonomisk svagere stater for at komme i betragtning ved fordelingsnøglen. Kommissionens fremgangsmåde ville endog føre til, at for eksempel Irland og Portugal kunne yde regionalstøtte til områder, hvor indkomstniveauet ligger åbenbart over det nationale gennemsnit, hvorved de nationale forskelle øges yderligere.
- Ved fastsættelsen af overgrænserne for regionalstøtten i medlemsstaterne har Kommissionen behandlet sammenlignelige faktiske omstændigheder forskelligt. Dette fremgår af, at Kommissionen for nogle medlemsstaters vedkommende efterfølgende forhøjer de maksimale udgangsværdier, der er fastsat efter en objektiv metode, mens den for andre medlemsstaters vedkommende derimod efterfølgende nedsætter disse betydeligt. Kommissionen giver herved de begunstigede medlemsstater adgang til at yde støtte i et omfang, der går ud over det objektivt

nødvendige behov for regionalpolitiske indgreb. På den anden side skal medlemsstater ikke kunne tage hensyn til de regionalpolitiske nødvendige behov, som Kommissionen selv har konstateret på grundlag af de objektive fastslåede regionale forskelle i disse medlemsstater. Disse »berigtigelser« fører også først og fremmest til, at omfanget af befolkningen i støtteområdet øges til at omfatte mere end de 42,7 % af befolkningen i Fællesskabet, som Kommissionen har fastsat som mål. Nedsættelsen af det tyske støtteområdes omfang kan i hvertfald ikke være objektivt begrundet med, at Kommissionen har indrømmet nogle medlemsstater et større støtteområde end det, der følger af de objektive konstaterede regionale forskelle i disse medlemsstater.

- Tyskland anfægter ikke Kommissionens målsætning om at ville begrænse omfanget af regionalstøtteområder i medlemsstaterne. De foranstaltninger, som Kommissionen har gennemført for at virkeliggøre denne målsætning, er imidlertid ikke påkrævede for at nå dette mål og står ikke i rimeligt forhold til målet. Begrænsningen af de tyske støtteområder er ikke det mindst indgribende middel med henblik på at opfylde målsætningen om at begrænse støtteområderne i hele Fællesskabet. Kommissionen kunne f.eks. have undladt at vedtage »berigtigelsesforanstaltningerne« eller kunne have udformet disse således, at stigningen i den samlede befolkning i støtteområderne som følge deraf var blevet mindre. Kommissionen kunne til udlingning af »berigtigelserne« også have foretaget samme nedsættelse for alle vedkommende, dvs. også for så vidt angår de medlemsstater, der drager fordel af »berigtigelserne«.
- Tilsidesættelse af væsentlige formelle regler: Kommissionen har hverken begrundet begrænsningen af de tyske støtteområder som sådan, eller betydningen af den forskellige behandling for så vidt angår handlen i fællesskabet og konkurrencen.

Heller ikke de »Retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte«, som Kommissionen har offentliggjort i EFT C 74 af 10. marts 1998, indeholder en begrundelse for Kommissionens senere trufne beslutning; selv om dette havde været tilfældet, kunne Tyskland ikke have anfægtet disse retningslinjer som sådan.

(¹) Kommissionens beslutning af 14.3.2000 om nye afgrænsninger af støtteområderne ved fællesskabsopgaven »regional forbedring af de økonomiske strukturer« i Tyskland for perioden 1.1.2000–31.12.2003 — Vesttyskland og Berlin.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. maj 2000 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court), i sagen The Queen mod Secretary of State for Trade and Industry, ex parte: Trades Union Congress

(Sag C-243/00)

(2000/C 247/28)

Ved kendelse afsagt den 23. maj 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. juni 2000, har High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court), i sagen The Queen mod Secretary of State for Trade and Industry, ex parte: Trades Union Congress, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Er medlemsstaterne i henhold til direktiv 96/34/EF⁽¹⁾ (der ved direktiv 97/75/EF er udvidet til også at finde anvendelse på Det Forenede Kongerige⁽²⁾) og rammeaftalen af 14. december 1995, som blev iværksat ved direktivet, forpligtet til at bevilge forældreorlov med hensyn til børn under den fastsatte alder, der er født eller adopteret før den dato, hvor direktivet blev sat i kraft i medlemsstaternes nationale ret, eller alene med hensyn til børn, der er født eller adopteret på eller efter denne dato?«

(¹) Rådets direktiv 96/34/EF af 3.6.1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS (EFT L 145 af 19.6.1996, s. 4).

(²) EFT L 10 af 16.1.1998, s. 24.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. maj 2000 af Bundesgerichtshof i sagen van Doren + Q. GmbH mod lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH og Michael Orth

(Sag C-244/00)

(2000/C 247/29)

Ved kendelse afsagt den 11. maj 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. juni 2000, har Bundesgerichtshof i sagen van Doren + Q. GmbH mod lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH og Michael Orth forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 28 EF og artikel 30 EF fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter den, der drages til ansvar for en varemærkekrænkelse, og som gør gældende, at der foreligger konsumtion af varemærkeretten i

henhold til artikel 7 i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker⁽¹⁾, pålægges dokumentationsbyrden og efter omstændighederne bevisbyrden for, at den af ham forhandlede vare allerede tidligere af mærkeindehaveren selv eller med hans samtykke for første gang er blevet bragt i omsætning inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde?

⁽¹⁾ EFT L 40, s. 1.

e) Skal vederlaget afhænge af det potentielle antal lyttere eller seere, eller af det faktiske antal lyttere eller seere, eller skal det afhænge dels af førstnævnte, dels af sidstnævnte antal, og i sidstnævnte tilfælde, i hvilket forhold?

(III) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, betyder det da, at medlemsstaterne fuldstændig frit kan fastlægge de kriterier, efter hvilke størrelsen af det rimelige vederlag skal fastsættes, eller gælder der visse grænser for denne frihed, og i bekræftende fald hvilke grænser?

⁽¹⁾ EFT 1992 L 346, s. 61.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 9. juni 2000 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten SENA mod Stichting Nederlandse Omroep Stichting (NOS)

(Sag C-245/00)

(2000/C 247/30)

Ved dom afsagt den 9. juni 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. juni 2000, har Hoge Raad der Nederlanden i sagen Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten SENA mod Stichting Nederlandse Omroep Stichting (NOS) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

(I) Er det i artikel 8, stk. 2, i Rådets direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992⁽¹⁾ [om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret] anvendte begreb »rimeligt vederlag« et fællesskabsbegreb, som skal fortolkes og anvendes på samme måde i alle Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater?

(II) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

- a) Efter hvilke kriterier skal størrelsen af det rimelige vederlag fastsættes?
- b) Skal der tages udgangspunkt i størrelsen af de vederlag, som inden direktivets ikrafttrædelse var blevet aftalt mellem de pågældende foretagender i den pågældende medlemsstat, eller som de sædvanligvis betalte?
- c) Skal eller kan der tages hensyn til de forventninger, som vedtagelsen af den nationale lov til gennemførelse af direktivet har fremkaldt hos de berørte med hensyn til størrelsen af vederlaget?
- d) Skal der tages udgangspunkt i størrelsen af de vederlag, der betales på grund af ophavsretten til musikværker for radio- og fjernsynsforetagenders udsendelser?

Sag anlagt den 22. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-249/00)

(2000/C 247/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. juni 2000 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Patakia og Enrico Traversa, begge Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12, 39, 43 og 56 EF, idet kun græske statsborgere er berettiget til nedsat skattesats ved erhvervelse af fast ejendom, der betales i udenlandsk valuta.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen gør gældende, at lov nr. 1521/1950, som ændret ved lov nr. 2459/1997, der bestemmer, at det i princippet kun er græske statsborgere, der er berettiget til nedsat skattesats, indebærer en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, hvilket er i strid med artikel 12, 39 og 43 EF (tidligere EF-traktatens artikel 6, 48 og 52). Kommissionen anfører, at Den Helleniske Republik frit kan bestemme, hvilke regler der skal gælde for beskatning af overdragelse af fast

ejendom, men de her konkret foreliggende regler indebærer en forskelsbehandling, som ikke er forenelig med traktatens regler om frie kapitalbevægelser (artikel 56 EF, tidligere artikel 73b).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 10. juni 2000 af Conseil mixte d'appel d'expression française de l'Ordre des médecins vétérinaires i en disciplinærsag mod dr. Jean-Michel Vandeweerd

(Sag C-252/00)

(2000/C 247/32)

Ved afgørelse truffet den 10. juni 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. juni 2000, har Conseil mixte d'appel d'expression française de l'Ordre des médecins vétérinaires i en disciplinærsag mod dr. Jean-Michel Vandeweerd forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) fortolkes således, at den er til hinder for det af Conseil supérieur de l'Ordre des médecins vétérinaires i Code de déontologie af 1983 fastsatte forbud mod reklame, navnlig da der efter dette regelsæt ikke må henvises til objektive faglige oplysninger vedrørende en klinik for kunstig inseminering af heste, der drives af en dyrlæge?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. juni 2000 af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) i sagen 1) Antonio Muñoz y Cia SA og 2) Superior Fruiticola SA mod 1) Frumar Ltd og 2) Redbridge Produce Marketing Ltd

(Sag C-253/00)

(2000/C 247/33)

Ved kendelse afsagt den 14. juni 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. juni 2000, har Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) i sagen 1) Antonio Muñoz y Cia SA og 2) Superior Fruiticola SA mod 1) Frumar Ltd og 2) Redbridge Produce Marketing Ltd forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Påhviler der i henhold til forordning nr. 2200/96⁽¹⁾ (og påhvilede der i henhold til forordning nr. 1035/72⁽²⁾, da den var gældende) personer, der handler med en bestemt frugt eller grøntsag inden for Fællesskabet, en retlig forpligtelse til at overholde de i kvalitetsnormen for denne frugt eller grøntsag indeholdte bestemmelser vedrørende sortsnavnet, som en national domstol skal håndhæve i civile søgsmål rejst af en person, som er en større fællesskabsproducent af den pågældende frugt eller grøntsag?

(1) Rådets forordning af 28.10.1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager (EFT L 297 af 21.11.1996, s. 1).

(2) EFT 1972 II, s. 423.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. juni 2000 af Tribunale di Trento — midlertidigt oprettet afdeling — i sagen Grundig Italiana SpA mod Ministero delle Finanze

(Sag C-255/00)

(2000/C 247/34)

Ved kendelse afsagt den 6. juni 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. juni 2000, har Tribunale di Trento — midlertidigt oprettet afdeling — i sagen Grundig Italiana SpA mod Ministero delle Finanze forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er fællesskabsretten og navnlig det i flere domme opstillede effektivitetsprincip (jf. blandt mange domme dommen i sag C-343/96, Dilexport, i sag C-260/96, Spac, i sag C-231/96, Edis, i sag C-228/96, Aprile og i sag C-261/95, Palmisani) til hinder for, at en national bestemmelse (artikel 29, stk. 1, in fine, i lov nr. 428 af 29.12.1990) indeholder en opsættende frist på 90 dage, inden for hvilken indehaveren af en ret til tilbagesøgning af beløb, der er erlagt med urette i henhold til fællesskabsretten, og som vedrører betalinger, der er foretaget før den nævnte bestemmelses ikrafttræden, skal indbringe et hertil svarende søgsmål med henblik på at forhindre, at der indtræder den treårige præklusion, der er indført med tilbagevirkende gyldighed i stedet for den tidligere gældende femårige forældelsesfrist?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. april 2000 af Immigration Appeal Tribunal i sagen Nani Givane m.fl. mod Secretary of State for the Home Department

(Sag C-257/00)

(2000/C 247/35)

Ved kendelse afsagt den 28. april 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. juni 2000, har Immigration Appeal Tribunal i sagen Nani Givane m.fl. mod Secretary of State for the Home Department forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kræver artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1251/70⁽¹⁾, at de 2 års uafbrudt ophold skal være tilbagelagt i den periode, der ligger umiddelbart forud for en arbejdstagers død, eller kan denne periode tilbagelægges ved en uafbrudt opholdsperiode, der vedrører et tidligere tidspunkt i arbejdstagerens liv?
2. Hvis der ikke gælder et krav om, at den nævnte 2 års periode skal være tilbagelagt umiddelbart forud for arbejdstagerens død, forholder det sig da således, at de under denne periode optjente rettigheder kan bevares efter en fraværsperiode fra EU-opholdsstaten, der er længere end de tre måneder, der er angivet i artikel 4, stk. 1 (hvilket har den virkning at afbryde perioden for uafbrudt ophold i den i sagen omhandlede opholdsstat), når arbejdstageren en gang har tilbagelagt en sådan 2 års opholdsperiode?
3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er den deraf følgende ret til at bevare den fordel, der er forbundet med tidligere uafbrudte opholdsperioder, selv om der har været efterfølgende afbrud i opholdet, da undergivet nogen begrænsninger?
4. Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, hvori består da disse begrænsninger, og hvilke faktorer skal den nationale ret tage i betragtning ved afgørelsen af, om afbrydelser i opholdet medfører bortfald af retten til at støtte ret på tidligere opholdsperioder?
5. Kan den afdøde arbejdstagers familiemedlemmer støtte ret på artikel 3, stk. 2, i en situation, hvor arbejdstagerens 10 måneders fraværsperiode udgør mindre end en tredjedel af perioden med uafbrudt ophold og mindre end en femtedel af den samlede tid, som arbejdstageren tilbragte i opholdsstaten forud for sin død?

(1) Kommissionens forordning (EØF) nr. 1251/70 af 29.6.1970 om arbejdstagerens ret til at blive boende på en medlemsstats område efter at have haft beskæftigelse dér (EFT L 142 af 30.6.1970, s. 24).

Sag anlagt den 28. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-258/00)

(2000/C 247/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. juni 2000 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Nolin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til direktiv 91/676/EØF⁽¹⁾, idet den ikke har foretaget den fornødne kortlægning af vand, der er berørt af forurening, og følgelig heller ikke udpeget de heraf berørte sårbare zoner, jf. artikel 3 i og bilag I til direktivet.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den ufuldstændige kortlægning af vand, der er eller må antages at være berørt af forurening, har medført en ufuldstændig udpegelse af de sårbare zoner.

- Eutrofieringen er ikke blevet taget tilstrækkelig nøjagtigt i betragtning. Ved at begrænse kortlægningen af eutrofieret vand, jf. direktiv 91/676/EØF, til de tilfælde, hvor kvælstof, som er årsag til nitratforureningen, udgør hovedårsagen til eutrofieringen, dvs. hvor underskuddet først viser sig (sammenlignet med fosfor), og således konkret til kun at omfatte flodmundinger og lavt, stillestående brakvand, men derimod udelukke en sådan kortlægning, når det er fosfor og ikke kvælstof, der spiller denne rolle, indeholder bekendtgørelsen af 5. november 1992 fra miljøministeren om en første udpegelse af sårbare zoner retningslinjer for de kompetente myndigheder, som ikke svarer til en korrekt gennemførelse af artikel 3 i og bilag I til direktivet. Selv om de franske myndigheder efter Domstolens dom i sag C-293/97⁽²⁾ udtrykkeligt har anerkendt, at den af Kommissionen anlagte fortolkning er korrekt, er den nævnte bekendtgørelse hverken blevet ændret eller ophævet. Kommissionen har endvidere fastslået, at såfremt direktivet var blevet gennemført korrekt, burde Seinebugten have været kortlagt som eutrofieret.

- Kommissionen har bekræftet det i den begrundede udtalelse anførte, hvorefter grundvandet i departementet Oise burde have været kortlagt som vand, der er berørt af forurening, jf. direktivets artikel 3, stk. 1.

(¹) EFT L 375 af 31.12.1991, s. 1.

(²) Samling af Afgørelser 1999 I, s. 2603.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. april 2000 af Finanzgericht München i sagen Biochem Zusatzstoffe Handels- u. Produktions GmbH mod Oberfinanzdirektion Nürnberg, Außenstelle München

(Sag C-259/00)

(2000/C 247/37)

Ved kendelse afsagt den 19. april 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 28. juni 2000, har Finanzgericht München i sagen Biochem Zusatzstoffe Handels- u. Produktions GmbH mod Oberfinanzdirektion Nürnberg, Außenstelle München, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal den kombinerede nomenklatur i den affattelse, der fremgår af bilag I til Kommissionens forordning (EF) nr. 2086/97 (¹) af 4. november 1997 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 (²) om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, fortolkes således, at immunglobulinkoncentrater, som består af tørret, affedtet råmælk uden casein, der er standardiseret ved hjælp af lactose, skal tilføres som farmaceutiske produkter i kapitel 30?

(¹) EFT L 312 af 14.11.1997, s. 1.

(²) EFT L 256 af 7.9.1987, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 20. juni 2000 af Amtsgericht Müllheim/Baden i sagen Gründerzentrum-Betriebs-GmbH mod Land Baden-Württemberg

(Sag C-264/00)

(2000/C 247/38)

Ved kendelse afsagt den 20. juni 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. juni 2000, har Amtsgericht Müllheim/Ba-

den i sagen Gründerzentrum-Betriebs-GmbH mod Land Baden-Württemberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er gebyrerne for oprettelse og attestation af notardokumenter i delstatstjenesten i retskredsen Oberlandesgerichtsbezirk Karlsruhe i delstaten Baden-Württemberg omfattet af forbuddet i artikel 10 i direktiv 69/335/EØF (¹), når der er tale om forhold, der kan henføres til direktivets artikel 4, stk. 3, således at gebyrerne alene må opkræves i forhold til notarernes konkrete omkostninger ved den pågældende tjenesteydelse?

(¹) EFT 1969 II, s. 405.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 26. juni 2000 af Benelux-Domstolen i sagen Campina Melkunie BV mod Benelux-Merkenbureau

(Sag C-265/00)

(2000/C 247/39)

Ved dom afsagt den 26. juni 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. juni 2000, har Benelux-Domstolen i sagen Campina Melkunie BV mod Benelux-Merkenbureau forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- A. Skal artikel 2 og artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (¹), fortolkes således, at spørgsmålet, om et tegn, der består af et nyt ord sammensat af forskellige bestanddele, har tilstrækkeligt særpræg til at kunne tjene som mærke for de pågældende varer, i princippet skal besvares bekræftende, også såfremt disse bestanddele hver for sig ikke har fornødent særpræg til at adskille disse varer fra andre varer, og at det kun forholder sig anderledes, når der foreligger yderligere omstændigheder, f.eks. såfremt det nye ord udgør en nærliggende og for alle umiddelbart forståelig betegnelse for en kombination af egenskaber, der er kommerciel vigtig, og som ikke kan betegnes anderledes end ved det nye ord?
- B. Såfremt spørgsmål A skal besvares benægtende, må det da antages, at et tegn, der består af et nyt ord, som er sammensat af forskellige bestanddele, der hver især i sig selv mangler fornødent særpræg som omhandlet i direktivets artikel 3, stk. 1, heller ikke selv har fornødent særpræg, og at det kun forholder sig anderledes under yderligere omstændigheder, der fører til, at kombinationen af bestanddelene er mere end summen af delene, f.eks. når det nye ord er udtryk for en vis kreativitet?

C. Gør det nogen forskel for besvarelsen af spørgsmål B, om der findes synonymer for hver af de bestanddele, som tegnet består af, således at ansøgerens konkurrenter, som vil gøre det klart for offentligheden, at også deres varer besidder den kombination af egenskaber, som betegnes med det nye ord, med fordel også kan gøre dette ved at betjene sig af disse synonymer?

(¹) EFT 1989 L 40, s. 1.

Sag anlagt den 30. juni 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-266/00)

(2000/C 247/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. juni 2000 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Nolin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (¹), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivets artikel 5, stk. 4 og 6, og artikel 10, stk. 1, sammenholdt med bilag II, afsnit A, bilag III, punkt 3, og bilag V, punkt 4, litra e).
- Storhertugdømmet Luxembourg tipligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- (Vedrørende indholdet af handlingsprogrammerne og det forhold, at kunstgødning ikke er medtaget)

Den storhertugelige anordning af 20. september 1994 vedrører udelukkende anvendelsen af organisk gødning i landbruget, og de luxembourgske myndigheder har overhovedet ikke truffet foranstaltninger for at efterkomme sine forpligtelser i henhold til bilag III, punkt 1, nr. 3), og bilag II, afsnit A, til direktiv 91/676/EØF for så vidt angår kunstgødning. De bestemmelser, som de

luxembourgske myndigheder har påberåbt sig (vedrørende henholdsvis handel med gødning og forvaltning og beskyttelse af vand), er for generelle, og de angiver ikke præcist nok, hvorledes landmændene skal håndtere spredningen af kunstgødningen med henblik på at undgå, at overfladevand forurenes.

- (Vedrørende spredning af organisk gødning under hensyntagen til arealernes hældning)

Artikel 5 i den storhertugelige anordning af 20. september 1994, som de luxembourgske myndigheder henviser til, tager ikke hensyn til arealernes hældning uanset de klimatiske forhold, hvilket er strid med forpligtelsen i medfør af artikel 5, stk. 4, i direktiv 91/676/EØF, sammenholdt med bilag II, afsnit A, nr. 2), og bilag III, punkt 3, litra a).

- (Vedrørende spredning af organisk gødning under hensyntagen til de klimatiske forhold)

Eftersom det, henset til den klimatiske situation i Beneluxlandene, er en kendsgerning, at det er nødvendigt at træffe foranstaltninger med henblik på at begrænse spredningen i tilfælde af, at arealerne sner til, og at der ikke er noget objektivt grundlag for at formode, at risikoen for forurening af de tilsnede arealer er mindre, når snefaldet har en varighed på mindre end 24 timer, er bestemmelsen i artikel 5, punkt A) 1 a), fjerde led, i den storhertugelige anordning af 24. september 1994 i strid med artikel 5, stk. 4, i direktiv 91/676/EØF, sammenholdt med bilag II, afsnit A, nr. 3).

- (Vedrørende gennemførelsen af et passende overvågningsprogram)

Kommissionen gør gældende, at Luxembourg ikke har et overvågningsnet, der dækker alt det overflade- og grundvand, der er udsat for intensivt landbrug, og som gør det muligt objektivt at vurdere omfanget af forureningen og virkningen af handlingsprogrammerne, jf. direktivets artikel 5, stk. 6. Mere generelt er der intet forelagt til dokumentation af, at der findes et overvågningsnet. Endelig har de kompetente myndigheder endnu ikke udarbejdet et system til vurdering af effektiviteten af handlingsprogrammerne, hvorfor de ikke er i stand til at opfylde forpligtelsen til at foretage en vurdering, som foreskrevet i direktivets artikel 5, stk. 6, første afsnit.

(¹) EFT L af 31.12.1991, s. 1.

Sag anlagt den 3. juli 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-270/00)

(2000/C 247/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. juli 2000 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dr. Götz zur Hausen, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 86/609/EØF⁽¹⁾ af 24. november 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål, idet Østrig ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivets artikel 5, 16 og 17.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 25 i direktiv 86/609/EØF er forpligtelsen trådt i kraft for Østrig den 1. januar 1995 ved dennes tiltræden af Den Europæiske Union, således som det fremgår af artikel 2 og 166 i tiltrædelsesakten. På trods af de lovmæssige foranstaltninger, som Østrig i mellemtiden har truffet, er følgende bestemmelser indtil videre ikke blevet korrekt gennemført i national ret:

- Artikel 5 (bestemmelser om forsøgsdyrenes almindelige pasning og de forhold, hvorunder de anbringes): De af Østrig anførte forskrifter i Tierversuchsgesetz vedrører alene anvendelsesvirksomheder, men ikke opdrætter- og leverandørvirksomheder, samt alene tilladelse og registrering af anvendelsesvirksomheder, men ikke deres løbende funktion.
- Artikel 16 (navnet på den person, der har ansvaret for en opdrætter- og leverandørvirksomhed).
- Artikel 17 (journaliseringspligt for opdrætter- og leverandørvirksomheder).

⁽¹⁾ EFT L 358, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse af 11. juli 2000 fra Tribunal Judicial da Comarca de Ponta Delgada, 4. Afdeling, i en sag vedrørende foreløbige forholdsregler mellem RAR — Refinarias de Açúcar Reunidas, SA og SINAGA — Sociedade de Indústrias Açoreanas, SA

(Sag C-282/00)

(2000/C 247/42)

Ved afgørelse af 11. juli 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 17. juli 2000, har Tribunal Judicial da Comarca de Ponta Delgada, 4. Afdeling, i en sag vedrørende foreløbige forholdsregler mellem RAR — Refinarias de Açúcar Reunidas, SA og SINAGA — Sociedade de Indústrias Açoreanas, SA, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Finder artikel 8, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1600/92 af 15. juni 1992⁽¹⁾ anvendelse (1) på sukker, der er forarbejdet af sukkerrør (sukker i egentlig forstand, uanset om det hidrører fra lokalt dyrkede roer eller fra importerede rør) (2) eller kun på sukker, der indgår i produkter, der indeholder sukkeret (såsom kager, læsedrikke, etc.)? (Sammenfattende, en definition af indholdet af udtrykket »produkter (der er) forarbejdet«, der er indeholdt i bestemmelsen).
2. Kan de ovenfor i punkt 3 nævnte salg anses for omfattet af begreberne »den traditionelle samhandel«, »traditionel udførsel« eller »traditionel videreforsendelse« til »resten af Fællesskabet« i forordningens artikel 3, stk. 3, og artikel 8, stk. 2?
3. Uafhængigt af besvarelsen af de foregående spørgsmål er det da i henhold til de retsregler, der har været gældende fra september 1998 til i dag, tilladt, at Sinaga sælger sukker på det portugisiske fastland, som virksomheden har fremstillet af roer dyrket på Azorerne, og modtager fællesskabsstøtte til fremstillingen heraf under Poseima-programmet?
4. Ligeledes uafhængigt af besvarelsen af de foregående spørgsmål er det da i henhold til de retsregler, der har været gældende fra september 1998 til i dag, tilladt, at Sinaga sælger sukker på det portugisiske fastland, som virksomheden har fremstillet af importerede sukkerrør, og fritages for importafgifter også i henhold til Poseima-programmet?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1600/92 af 15.6.1992 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for Azorerne og Madeira (EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1).

Slettelse af sag C-405/99⁽¹⁾

(2000/C 247/43)

Ved kendelse af 4. april 2000 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-405/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 20 af 22.1.2000.

Slettelse af sag C-426/99⁽¹⁾

(2000/C 247/44)

Ved kendelse af 6. april 2000 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-426/99, Connaught Laboratories Inc. mod SmithKline Beecham Pharma GmbH og SmithKline Beecham Biologicals Manufacturing SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf), skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 34 af 5.2.2000.

Slettelse af sag C-355/99⁽¹⁾

(2000/C 247/45)

Ved kendelse af 7. april 2000 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-355/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 352 af 4.12.1999.

Slettelse af sag C-412/99⁽¹⁾

(2000/C 247/46)

Ved kendelse af 18. april 2000 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-412/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republiken Østrig, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 79 af 18.3.2000.

Slettelse af sag C-417/98 P⁽¹⁾

(2000/C 247/47)

Ved kendelse af 10. maj 2000 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-417/98 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Primex Produkte Import-Export GmbH & Co. KG, Gebr. Kruse GmbH og Interporc Im- und Export GmbH, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 1 af 4.1.1999.

Slettelse af sag C-156/99⁽¹⁾

(2000/C 247/48)

Ved kendelse af 10. maj 2000 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-156/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 226 af 7.8.1999.

Slettelse af sag C-168/99⁽¹⁾

(2000/C 247/49)

Ved kendelse af 11. maj 2000 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-168/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 204 af 17.7.1999.

Slettelse af sag C-229/99⁽¹⁾

(2000/C 247/50)

Ved kendelse af 15. maj 2000 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-229/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 226 af 7.8.1999.

RETEN I FØRSTE INSTANS

Sag anlagt den 25. maj 2000 af Michel Van Huffel mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-142/00)

(2000/C 247/51)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. maj 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Michel Van Huffel, Chaumont-Gistoux (Belgien), ved advokaterne Jean-Noël Louis og Véronique Peere, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- annullation af den beslutning, som udvælgelseskomitéen for den interne udvælgelsesprøve KOM/TA/99 har truffet om at afvise sagsøgerens ansøgning;
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anført, at han uden afbrydelse siden december 1995 har arbejdet for Kommissionen i henhold til fortløbende kontrakter som intern ekspert, hjælpeansat og midlertidig ansat. I december 1999 indgav han en ansøgning til den interne udvælgelsesprøve KOM/TA/99, som Kommissionen afholdt med henblik på at oprette en ansættelsesreserve af fuldmægtige og ekspeditionssekretærer i kategori A7/A8 og A5/A4. Udvalgte komitéen for den pågældende udvælgelsesprøve besluttede at afvise sagsøgerens ansøgning, da han ikke opfyldte betingelsen om at tilhøre Kommissionens vedtægtsmæssige personale. Denne betingelse var trådt i kraft den 1. februar 1997 og var anført i meddelelsen om udvælgelsesprøve.

Sagsøgeren gør gældende, at denne beslutning er ulovlig, idet den dels er baseret på en uretmæssig administrativ situation, der er opstået på grund af procedurefordrejning, dels er baseret på en ulovlig betingelse for adgang til udvælgelsesprøven, der er i strid med vedtægtsens artikel 27.

Sagsøgeren anfører i øvrigt, at udvælgelseskomitéen har begået en klar skønmæssig fejl ved at vurdere, at han ikke på det pågældende tidspunkt tilhørte Kommissionens vedtægtsmæssige personale.

Sag anlagt den 31. maj 2000 af Les Laboratoires Servier mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-147/00)

(2000/C 247/52)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 31. maj 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Les Laboratoires Servier ved Elisabeth Wright, White & Case, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kommissionens beslutning af 9. marts 2000 vedrørende tilbagekaldelse af tilladelser for humanmedicinske lægemidler, der indeholder stofferne »dexfenfluramin« og »fenfluramin«, er ugyldig og annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den anfægtede beslutning, der er rettet til medlemsstaterne, pålægger disse at tilbagekalde tilladelser vedrørende humanmedicinske lægemidler, der indeholder stofferne dexfenfluramin og fenfluramin. Sagsøgeren fremstiller lægemidler, der indeholder disse stoffer.

Sagsøgeren har gjort følgende anbringender gældende:

- Beslutningen var i strid med bestemmelserne i den relevante lovgivning ikke rettet til sagsøgeren som indehaver af markedsføringstilladelserne.
- Betingelserne i direktiv 65/65⁽¹⁾, som de er fortolket af EF-Domstolen, for at tilbagekalde tilladelserne er, at produktet er skadeligt eller uden terapeutisk virkning ved forskriftsmæssig brug. Beslutningen bygger ikke på disse betingelser, men nævner andre kriterier.
- Kommissionen foretog en væsentlig fejlvurdering ved at lægge til grund for beslutningen, at Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter (UFS) rapporter for 1996 og 2000 gengiver grundlæggende forskellige oplysninger.

- Kommissionen var i retsvildfarelse, da den ikke byggede beslutningen på det pågældende direktivs kriterier.
- Ved ikke at tage i betragtning, at der kunne foreligge ekstraordinære omstændigheder, som kunne begrunde de forskellige resultater i UFS' rapporter, foretog Kommissionen en væsentlig fejlvurdering, der krænker sagsøgerens ret til en retfærdig, uvildig og omhyggelig bedømmelse af dets produkter, samt undlod at anvende de gældende bestemmelser.
- Beslutningen begrundes ikke på en klar og konsekvent måde, hvorfor de to produkter er skadelige, og er derfor ugyldig på grund af utilstrækkelig begrundelse.
- Beslutningen tilsidesætter sagsøgerens ejendomsret, som den er beskyttet i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

(¹) Rådets direktiv 65/65/EØF af 26.1.1965 om tilnærmelse af lovgivning om lægemidler (EFT 1965–1966, s. 17).

Sag anlagt den 6. juni 2000 af Groupement Européen des Producteurs de Verre Plat mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-150/00)

(2000/C 247/53)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. juni 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Groupement Européen des Producteurs de Verre Plat, Bruxelles, ved advokat Bernard van de Walle de Ghelcke, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning K(99)2895 endelig udg. af 20. juli 1999 — statsstøtte K86/98 (ex. NN 135/98 — Italien — støtte til Sangalli Manfredonia Vetro, Puglia (Italien), annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagen omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er en international sammenslutning af europæiske producenter af planglas. Sagsøgeren påstår, at Kommissionens beslutning vedrørende Italiens støtte til Sangalli Manfredonia Vetro til opførelse af en planglasfabrik i Manfredonia, Syditalien, skal annulleres.

Sagsøgeren gør gældende, at det pågældende regionale støtteprojekt skulle have været meddelt Kommissionen inden for rammerne af de for flere sektorer gældende bestemmelser om regionalstøtte. Sagsøgeren nærer tvivl om, at beslutningen om at yde støtte er blevet truffet af de italienske myndigheder på et tidspunkt, der lå forud for bestemmelsernes ikrafttrædelse. I øvrigt overskrider projektet rammerne for den regionale ordning, der er godkendt ved Kommissionens forudgående beslutninger.

Sagsøgeren anfægter endvidere Kommissionens konklusion, hvorefter Sangalli og Sangalli Vetro-gruppen udgjorde mellemstore virksomheder, der derfor kunne få en tillægsstøtte på 15 % bruttosubventionsækvivalent. Sagsøgeren gør gældende, at denne anvendte metode til nærmere at fastlægge de virksomheder, der henhører under begrebet SMV (små og mellemstore virksomheder), er i strid med EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a) og c). Metoden har ført til, at Kommissionen ulovligt har godkendt tildelingen af støtte til virksomheder, der ikke er SMV.

Endelig har Kommissionen begået en klar fejl i sin vurdering af faktum ved at beslutte, at den pågældende investeringsstøtte var i overensstemmelse med Kommissionens forudgående beslutninger, der godkendte støtteordningen i lov nr. 488/92. Det pågældende projekt var, i strid med kravene i denne lov, ikke økonomisk bæredygtigt. Kommissionens vurdering i denne forbindelse var faktisk klart fejlagtig.

Sag anlagt den 7. juni 2000 af Laboratoire du Bain mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-151/00)

(2000/C 247/54)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7. juni 2000 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Laboratoire du Bain, Nontron (Frankrig), ved advokat Claude Lazarus, Paris.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes i henhold til EF-traktatens artikel 288 at betale 762 245 EURO til sagsøgeren, med forbehold for forhøjelse, som erstatning for den skade, sagsøgeren har lidt.
- Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det sagsøgende selskab er en virksomhed, der er specialiseret i udvikling og fremstilling af kosmetiske badeprodukter med skumvirkning. En væsentlig del af sagsøgerens produktion eksporteres til USA. Sagsøgeren kræver erstatning for den skade, som sagsøgeren har lidt som følge af gengældelsesforanstaltninger anvendt af de amerikanske myndigheder på en række fællesskabsprodukter, herunder andre badepræparater end badesalt, som følge af tvisten vedrørende den europæiske ordning for import af bananer. Sagsøgeren gør gældende, at den skade, sagsøgeren har lidt, er den direkte følge af:

- Rådet og Kommissionens vedtagelse og fastholdelse af den fællesskabsretlige ordning for import af friske bananer, der er i strid med GATT- og WTO-regler, samt
- det forhold, at de to institutioner ikke har taget hensyn til situationen for de virksomheder, der bliver offer for de sanktioner, der nødvendigvis må følge af deres holdning, der krænker de fællesskabsretlige principper om lighed og om forbud mod forskelsbehandling, om den berettigede forventning, om fri erhvervsudøvelse og proportionalitet.

Sag anlagt den 6. juni 2000 af sociedad Spain Pharma, SA, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-153/00)

(2000/C 247/55)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. juni 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af sociedad Spain Pharma, SA, Madrid, ved advokat D. Ricardo Gutiérrez Sánchez.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kommissionen retsstridigt har undladt at tage stilling til den klage, som er indgivet i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17/62.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det sagsøgende firma, hvis hovedvirksomhed består i parallelimport af lægemidler, gør indsigelse mod, at Kommissionen har forholdt sig passiv over for den klage, firmaet har indgivet over Merck-koncernen. Denne klage var rettet mod Merck-koncernens strategi for parallelhandelen med lægemidler, der bl.a. har været kendetegnet ved koncernens

- gentagne og systematiske afslag på at levere tre af dens farmaceutiske specialiteter til sagsøgeren, hvorved den har udnyttet sin dominerende stilling
- samordning af aftaler med dens licenshavere og med bestemte grossister, som indebærer et absolut forbud mod udførsel af de nævnte produkter
- indførelse af en kvoteordning for handelen.

Klagen blev indgivet den 15. december 1997, uden at Kommissionen hidtil har truffet afgørelse derom. Den passivitet, som Kommissionen har udvist i mere end to år, har gjort sagsøgerens retsstilling meget vanskelig. Efter sagsøgerens opfattelse er Kommissionen ifølge retspraksis forpligtet til at undersøge de faktiske omstændigheder og retlige anbringender, som sagsøgeren har bragt til Kommissionens kundskab, og til at give sagsøgeren meddelelse om sin vurdering heraf.

Sag anlagt den 8. juni 2000 af Nicole Robert mod Europa-Parlamentet

(Sag T-157/00)

(2000/C 247/56)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. juni 2000 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Nicole Robert, Strassen (Luxembourg), ved advokat Alain Lorang.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Europa-Parlamentet har truffet en afgørelse i strid med artikel 4, 5 og 7, stk. 2, samt 9 og 45 og i strid med bilag I til tjenestemandsvedtægten.
- Annullation af afgørelserne om forfremmelse fra B 2 til B 1 truffet den 26. november 1999 af generaldirektøren for personale i relation til visse tjenestemænd, idet forfremmelserne har fundet sted uden nogen form for meddelelse om ledige stillinger, svarende til stillingsbeskrivelsen for kontorfuldmægtige, ligesom forfremmelsernes grundlag var en mangelfuld sammenligning af fortjenesterne.
- Annullation af afgørelsen af 10. marts 2000, ved hvilken generalsekretæren afviste sagsøgerens klage af 29. februar 2000.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren var ikke blandt de tjenestemænd, der blev forfremmet ved afgørelsen af 26. november 1999, som blev truffet af generaldirektøren for Personale; angiveligt blev afgørelsen truffet som følge af den metode, der skulle anvendes for at gennemføre det nyligt indførte forfremmelsessystem i Parlamentet.

Sagsøgeren kræver annullation af afgørelsen vedrørende antallet af krævede points for at kunne forfremmes, som blev tildelt sagsøgeren, ligesom der fremsættes krav om annullation af afgørelserne om at forfremme andre tjenestemænd, der blev truffet på grundlag af en mangelfuld sammenligning af fortjenesterne.

Sagsøgeren påberåber sig ulovligheden af det i Parlamentet gældende forfremmelsessystem, hvorved hun gør gældende,

- at det er ulovligt at adskille lønklassen fra funktionen, henset til artikel 4 og 5 i bilag I til vedtægten, og
- at vedtægtens artikel 45 er tilsidesat.

Sag anlagt den 13. juni 2000 af Arbeitsgemeinschaft der öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland (ARD) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-158/00)

(2000/C 247/57)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 13. juni 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Arbeitsgemeinschaft der öffentlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland (ARD), Köln (Forbundsrepublikken Tyskland), bestående af Bayerischer Rundfunk, Hessischer Rundfunk, Mitteldeutscher Rundfunk, Norddeutscher Rundfunk, Ostdeutscher Rundfunk Brandenburg, Radio Bremen, Saarländischer Rundfunk, Sender Freies Berlin, Südwestrundfunk, Westdeutscher Rundfunk, ved advokaterne prof. Peter Mailänder og dr. Andreas Bartosch, Haver & Mailänder, Stuttgart (Forbundsrepublikken Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 21. marts 2000 i sag COMP/JV.37, hvormed Kommissionen i medfør af artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsoverdragelser (herefter »FKF«) erklærede planen om at sammenslutte BSKyB/KirchPayTV for at være forenelig med fællesmarkedet, annulleres.
- Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med den anfægtede beslutning har Kommissionen besluttet ikke at modsætte sig en plan om sammenslutning, hvorved det påtænkes, at British Sky Broadcasting Group plc (»BSkyB«) erhverver 24 % af KirchPayTV GmbH & Co KGaA (KirchPayTV).

Sagsøgeren har anlagt sag til prøvelse af denne beslutning og har i det væsentlige gjort følgende anbringender gældende:

- Kommissionen bemærker med rette i den anfægtede beslutning, at KirchPayTV uden den yderligere tilførsel af økonomiske ressourcer fra BSKyB ikke ville være i stand til at foretage de nødvendige investeringer i indhold og teknisk infrastruktur for at kunne opretholde den nuværende markedsandel. Kommissionen afviser imidlertid uretmæssigt, at der eksisterer en mulighed for konkurrence mellem KirchPayTV og BSKyB på det tyske marked med henvisning til KirchPayTV's nuværende konkurrencemæssige styrke, som er adgangshindrende for andre markedsdeltagere. Dermed ses der bort fra den målestok, der skal anlægges i henhold til FKF's artikel 2, stk. 3. Kommissionen har ikke i tilstrækkelig grad taget hensyn til sin egen mulighed for senere at ændre den markedsdominerende stilling.
- Selv om Kommissionen inden for den første fase i kontrollen med fusionen i henhold til artikel 6, stk. 2, i FKF kan antage tilsagn, er disse begrænset til klart beskrevne og let løselige konkurrenceproblemer. Dette har Kommissionen ladet ude af betragtning i den foreliggende sag.
- De tilsagn, som Kommissionen har accepteret, er ikke i overensstemmelse med den markedsstrukturorienterede opbygning af den europæiske fusionskontrol. Tilsagnene

bygger på en stadig adfærdskontrol, som det fremgår af de kartelretlige kontrolbestemmelser om misbrug i artikel 82 EF. En sådan adfærdskontrol virker imidlertid på ingen måde mere konkurrencefremmende som modvægt til den tålte dominerende markedsstilling. Yderligere har deltagerne i den planlagte fusion ikke givet de tilsagn, som sagsøgeren under sagsforløbet har stillet krav om.

- Kommissionen har desuden begået formelle fejl i sagsbehandlingen. Selv om der i beslutningen rejses væsentlig betænkelighed ved, om den planlagte sammenslutning er forenelig med fællesmarkedet, har Kommissionen på baggrund af omfangsrige og delvis også ugenomsigtige tilsagn fra ansøgerne meddelt en tilladelse allerede i første prøvelsesfase. Den rette sagsbehandling ville imidlertid have bestået i at indlede proceduren i henhold til FKFs artikel 6, stk. 1, litra c).
- Endelig har Kommissionen retsstridigt ikke iagttaget den procedure, som er fastlagt i artikel 18, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 447/98⁽¹⁾, idet den også efter den treugers frist, der er fastsat i bestemmelsen, har taget stadig yderligere ændrede tilbud om tilsagn fra parterne i den planlagte sammenslutning i betragtning. Sagsøgerens proceduremæssige rettigheder er dermed blevet krænket, idet man blev tvunget til at tage stilling inden for stadig kortere frister og til sidst slet ingen mulighed havde for at udtale sig.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 447/98 af 1. marts 1998 om anmeldelser, frister og udtalelser i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser, EFT L 61, s. 1.

Sag anlagt den 14. juni 2000 af Vassilios Tsarnavas mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-161/00)

(2000/C 247/58)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. juni 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Vassilios Tsarnavas, Bruxelles, ved advokat Nicolas Lhoëst, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens stiltiende afslag på den klage, som sagsøgeren havde indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, vedrørende den liste over tjenestemænd, som var forfremmet til lønklasse A4, og som blev offentliggjort i »Meddelelser fra Administrationen« nr. 1080 af 13. august 1999, annulleres, for så vidt som hans navn ikke var opført på denne liste.
- Det fastslås følgelig, at forfremelsesproceduren til lønklasse A4 for 1999 annulleres for så vidt angår sagsøgeren.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 5 000 EUR for lidt ikke-økonomisk skade.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren gør til støtte for sit søgsmål følgende gældende:

- Den anfægtede afgørelse indeholder ingen begrundelse, hvilket er i strid med tjenstemandsvedtægtens artikel 25, stk. 2.
- Der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, samt et åbenbart fejlskøn.

Sag anlagt den 16. juni 2000 af Rosemarie Carotti mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-163/00)

(2000/C 247/59)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. juni 2000 anlagt sag mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber af Rosemarie Carotti, Luxembourg, ved advokaterne Gaston Vogel og Ferdinand Burg, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen af 15. maj 2000 annulleres.
- Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagsøgeren 500 000 LUF, hvilket udgør de omkostninger, hun har måttet afholde for at vinde sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i denne sag anfægter sin direkte overordnedes afgørelse om at fritage hende fra stillingen som gruppeleder i den italienske oversættelsesafdeling.

Sagsøgeren gør følgende anbringender gældende til støtte for sin påstand:

- Den direkte overordnedes inkompetence for så vidt angår den anfægtede afgørelse, idet hendes udnævnelse til gruppeleder var blevet besluttet af selve direktøren for oversættelsestjenesten.
- Overtrædelse af væsentlige formforskrifter, idet Vedtægtsudvalget ikke er blevet hørt.
- Overtrædelse af retten til kontradiktion, idet sagsøgeren ikke har kunnet tage stilling forud for den anfægtede afgørelse.
- Overtrædelse af pligten til at give en begrundelse for afgørelsen.

Sag anlagt den 16. juni 2000 af Carmelo Morello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-164/00)

(2000/C 247/60)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. juni 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Carmelo Morello, Bruxelles, ved advokaterne Jacques Sambon og Pierre Paul van Gehuchten, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse om at ansætte en anden tjenestemand i stillingen KOM/091/99 IV/E/2 »Råstofindustri« svarende til en stilling som kontorchef i lønklasse A5/A4 annulleres.
- Afgørelsen om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning til stillingen KOM/091/99 IV/E/2 som kontorchef annulleres.
- Sagsøgeren tilkendes en erstatning på 100 000 EUR, med forbehold for ændring under sagens behandling, for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt på grund af de urigtige og ufuldstændige oplysninger, som sagsøgte har indhentet til sagsøgerens personlige aktmappe, og for den usikkerhed og de bekymringer, sagsøgeren har haft med hensyn til hans fremtidige karriere.

- Sagsøgeren tilkendes en erstatning på 25 000 EUR, med forbehold for ændring under sagens behandling, for den økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt på grund af, at han ikke blev taget i betragtning ved besættelsen af stillingen, hvorved han samtidig mistede en mulighed for forfremmelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har bestridt afslaget på hans ansøgning til stillingen som kontorchef i stillingsopslag KOM/091/99 IV/E/2 »Råstofindustri«.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort følgende gældende:

- Tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 25 og af begrundelsespligten
- Tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 45, af forfremmelsesproceduren og af ligebehandlingsprincippet
- Tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 7
- Der er i sagen foretaget et åbenbart fejlskøn og magtfordrejning.

Sag anlagt den 19. juni 2000 af Consorzio Industrie Fiammiferi (CIF) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-165/00)

(2000/C 247/61)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. juni 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Consorzio Industrie Fiammiferi (CIF) ved advokaterne Antonio Tizzano og Gian Michele Roberti, Napoli, og med adressen Place du Grand Sablon 36, Bruxelles, som valgt adresse.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Kommissionens afgørelse i skrivelse fra Generalsekretariatet af 7. april 2000, hvorved der blev nægtet aktindsigt i nogle dokumenter angående procedurer indledt af Kommissionen i forbindelse med ordningen vedrørende produktion og salg af tændstikker i Italien, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-107/00, *Consorzio Industrie Fiammiferi mod Kommissionen*⁽¹⁾, anførte.

⁽¹⁾ Endnu ikke offentliggjort i EFT.

Sag anlagt den 19. juni 2000 af Peter Hirschfeldt mod Det Europæiske Miljøagentur

(Sag T-166/00)

(2000/C 247/62)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. juni 2000 anlagt sag mod Det Europæiske Miljøagentur af Peter Hirschfeldt, København, ved advokaterne Jean-Noël Louis og Véronique Peere, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen om at annullere den interne udvælgelsesprøve EEA/T/99/1, som blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 27. september 1999 annulleres.
- Afgørelsen af 13. december 1999 om overflytning af sagsøgeren fra Kommissionen til Det Europæiske Miljøagentur annulleres, for så vidt den med virkning fra den 1. november 1999 fastsætter hans indplacering til lønklasse A5, 3. løntrin.
- Det Europæiske Miljøagentur tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Som indsigelse mod de anfægtede afgørelser anfører sagsøgeren, at der foreligger

- en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 8, 45 og 27.
- tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5 samt ligebehandlingsprincippet
- magtfordrejning.

Sagsøgeren gør gældende, at afgørelsen om at annullere udvælgelsesprøve EEA/T/99/1 blev truffet, efter at der var indgået en interinstitutionel afgørelse mellem Kommission og sagsøgte, hvorefter det blev foretrukket at anvende proceduren med overflytning i stedet for at afholde en udvælgelsesprøve for at undgå risikoen for, at sagsøgeren blev tjenestemandssat ved Miljøagenturet samtidig med, at han bevarede sin

stilling ved Kommissionen. I så tilfælde blev valget af ansættelsesproceduren ikke truffet på grundlag af tjenestens interesser og behov.

Endvidere anfører sagsøgeren, at den anfægtede afgørelse af 13. december 1999, hvorved han blev udnævnt i den stilling, som han havde haft i mere end to år, var forbundet med en forpligtelse til at undersøge mulighederne for at forfremme ham, da han kunne være blevet forfremmet til lønklasse A4 siden den 1. april 1998.

Sag anlagt den 19. juni 2000 af »D« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-167/00)

(2000/C 247/63)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. juni 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af »D«, Luxembourg, ved advokaterne Jean-Noël Louis og Véronique Peere, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens afgørelse af 20. august 1999, hvorved den nægtede at anerkende sagsøgerens civile status i medfør af hans partnerskab »unión estable homosexual«, og indrømme ham og hans partner alle heraf følgende rettigheder, herunder navnlig dækning i henhold til den fælles ulykkes- og sygesikringsordning, husstandstillæg samt de rettigheder, som følger af protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, herunder retten til at blive fritaget for bestemmelser, som begrænser udvandringen, og for formaliteterne i forbindelse med registrering af udlændinge.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er tjenestemand ved Kommissionen og har indgået en højtidelig kontrakt om partnerskab (»unión estable homosexual«) med en partner af samme køn i henhold til den katalanske lov af 15. juli 1998. Ifølge sagsøgeren medfører denne kontrakt gensidige rettigheder og forpligtelser for partnerne, herunder navnlig forpligtelsen til at bidrage til husholdningen og til fællesudgifterne. Sagsøgeren indgav herefter en anmodning om, at hans civile status som partner i en »unión estable homosexual« anerkendtes, og om tildeling af husstandstillæg. Med den anfægtede afgørelse betegnede Kommissionen sagsøgeren som ugift og afslog at tildele ham husstandstillæg.

Sagsøgeren har fremsat følgende anbringender til støtte for sit søgsmål:

- Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25
Den anfægtede afgørelse, som fremstår som et »notat til sagen« er uden begrundelse.
- Tilsidesættelse af artikel 7 EF samt af princippet om tildelt kompetence
Kommissionen har egenhændigt truffet afgørelse om sagsøgerens civile status i stedet for at efterkomme medlemsstaternes nationale ret, som alene er kompetente til at lovgive i spørgsmål om personel status.
- Tilsidesættelse af princippet om ensartetheden af den personelle status
Med den anfægtede afgørelse har Kommissionen frataget sagsøgeren enhver mulighed for at gøre de rettigheder gældende, som følger af hans personelle status.
- Tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling og af princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed
Sagsøgeren gør gældende, at der foreligger en forskelsbehandling på grundlag af køn og seksuel orientering, hvilket er i strid med artikel 141 EF, og med artikel 1, stk. 2, i bilag VII til vedtægten, og at der foreligger en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.
- Krænkelse af privatlivets fred
Den anfægtede afgørelse udgør en ulovligt indgreb i sagsøgerens ret til beskyttelse af privat- og familielivet.

Sag anlagt den 23. juni 2000 af Peter Spruyt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-171/00)

(2000/C 247/64)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. juni 2000 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Peter Spruyt, Arolo di Leggumio (Italien), ved advokat Eric Boigelot, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelsen af 13. september 1999, som blev truffet af kontorchefen for enheden »Syge- og ulykkesforsikring« i GD IX Personale og Administration i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed, angående »vedtægtens artikel 73«, og hvorved sagsøgeren fik meddelelse om, at ansættelsesmyndigheden havde afslået at bringe vedtægtens artikel 73 i anvendelse og godtgøre hans lægeudgifter med henvisning til, at der forelå en ulykke som følge af sportsudøvelse, som er notorisk farlig i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 4, stk. 1, litra e), tredje afsnit, i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber.
- Det stiltiende afslag på sagsøgerens klage, hvorved denne havde anmodet om annullation af den ovennævnte afgørelse, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at godtgøre sagsøgeren samtlige lægeudgifter som følge af en drageflyvningsulykke, som indtraf den 9. april 1999, med tillæg af morarenter på 8 % p.a. fra ulykkesdatoen og indtil betaling sker.
- Det fastslås, at det påhviler Kommissionen at afholde udgifterne i forbindelse med hele eller en del af sagsøgerens midlertidige uarbejdsdygtighed samt hans delvise varige uarbejdsdygtighed i overensstemmelse med de satser og kriterier, som er fastsat ved en sagkyndig udtalelse eller ved fælles overenskomst.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren gør gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 72 og 73, af artikel 4, stk. 1, litra b), andet afsnit, i ovennævnte ordning samt af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om ligebehandling.

Han gør herved gældende, at det er åbenlyst, at den anfægtede afgørelse skyldes en fejlagtig fortolkning af artikel 4, stk. 1, litra b), andet afsnit, i ordningen, idet Kommissionen — som følge af, at drageflyvning ikke er opført på listen over de sportsgrene, som udtrykkeligt er omfattet af denne bestemmelse — ikke under henvisning hertil kunne udelukke ham fra den sociale sikring i henhold til vedtægtens artikel 73 uden at godtgøre, at denne sportsudøvelse enten skal sidestilles med en af de angivne sportsudøvelser eller er farlig, hvilken Kommissionen ikke har gjort.